

*Truhlice,
do které je zakázáno
pohlédnout*

Lea Kirna

Truhlice, do které je zakázáno pohlédnout

Lea Kiirna

Copyright © 2015 Lea Kiirna

Text © Lea Kiirna, 2015

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2015

1. vydání © Lukáš Vik, 2015

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-003-8 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-004-5 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-005-2 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

Truhlice, do které je zakázáno pohlédnout

Jednou v noci jsem uslyšela hrozné zvuky.

Pohlédla jsem průrvou v podlaze dolů a spatřila tři postavy, které se bavily s mými rodiči. A od toho okamžiku se změnil můj život.

Navždycky...

„Dlužíš nám to, Ariste. Pomohli jsme ti, tak teď za tu pomoc plať,“ řekla jedna mužská postava.

Arist byl dívčin otec. Byl sedlák, nežili si moc špatně, ale od jisté doby se jim svět pomalu začal hroutit jako domeček z karet. Matka se držela otce za ramě a tiše plakala. Dívčin bratr Sood nikde nebyl.

„Já ale nevím kde je. Musel utéci,“ bránil se otec.

„Proč by utíkal?“ zeptala se druhá postava. Žena. Krutě vyhlížející.

„Neměl tušení, že přijdeme,“ dodal druhý muž. Poněkud vyhublý, viditelně nervózní a netrpělivý.

„Leda, že by mu to tady Arist řekl,“ pravil první muž. „Beylei; zjisti, jestli nám říká pravdu,“ pokynul ženě.

Přikývla a přistoupila k otci, který se celý třásl, a pohlédla mu do očí. Mrazivý pohled, dva kusy ledu, které po celém těle rozprostírají nezadržitelný chlad, nejistotu a strach. Pomalu začal jít do kolen. Žena přestala a sedlák upadl. „Nepoznám to, dobře se tomu brání,“ řekla a pohledem uhnula. Lhala, moc dobře věděla, že jim říká pravdu.

„Dobře. Ten kluk musí být někde tady. Prohledejte celý dům. Cokoli jiného živého najdete, na místě zabijte,“ dal rozkaz nejvyšší muž a podíval se na strop.

Matka vykřikla. Dívka rychle stáhla hlavu do tmy.

„Skonči to s nimi,“ řekl ještě ženě, kterou před chvílí nazval Beylei a rychle odešel dveřmi.

Beylei se mezi prsty objevily modré jiskry a s jejich pomocí vrhla kupředu proud blesků přímo na sedláka. Ten jednou vykřikl, pak těžce dopadl na zem jako po zásahu okovaným beranidlem. Žena padla mrtva vedle nehybného těla svého muže.

Schovaná dívka tlumeně vykřikla a prudce se odtrhla od průrvy. Na záklopu vedoucí na půdu se pohnula železná petlice a záklop se otevřel. Znovu vykřikla. Tentokrát nahlas.

Vyhublý muž velmi pružně vyskočil a dopadl na vrzající prkna, krčil se a syčel jako had.

Hrůzou se nemohla hnout z místa.

Skočil po ní. To poslední, co ucítila, byla krátká bolest, krev stékající po jejím krku
a pak něco tekutého, teplého a sladkého na jejích rtech a jazyku. Potom její tělo vypovědělo službu úplně.

Nic víc nevěděla, nic víc nevnímala.

„Co jsi to sem přinesl ty hlupáku?!“ křičel muž na vyhublého.

Dívka ležela na zemi, kolem byl samý kámen a řetězy. Nacházeli se v prostorné jeskyni s jediným východem, což byly mohutné dveře. Zapálené louče visely na stěnách.

„Řekl jsi, že co najdeme živého, máme na místě zabít.“

„Ano, ale nenosit mi to sem!“

„No já jen, že ta holka... mno... ještě žije... Já jsem jí jenom... tak... chtěl zkusit...“

„Ty jsi jí proměnil?!“ v očích muže se zablýskl hněv.

„Jen jsem chtěl zjistit, jestli to jde i s ženou, jestli to vydrží a ona...“ kroutil hlavou. „Přežila.“

„Žena jako upír být nesmí, na to je zákon! A nezajímá mne nějaká holka, ale ten kluk. On je z věštby, ne nějaká obyčejná citlivka! A ty,“ vztáhl na něj prst, „si teď zasloužíš zemřít stejně jako ona!“

„To stačí, Xewe,“ řekla Beylei mírným hlasem a přicházela k nim.

„Tady přeci velím já,“ podíval se na ni Xew jak nejstrašlivěji uměl.

„Už ne,“ odvětila suše, pronesla zaklínadlo a vrhla jej proti muži, který se bez jediné hlásky sesunul na zem jako sedlák Arist a jeho žena. Xew nebyl upír, byl to čaroděj, ale – bohužel pro něj – s poněkud pomalejšími reakcemi.

Dívka sebou trhla. Celou dobu byla při smyslech a vše vnímala.

Vyhublý muž se podíval na Beylei. „Teď jsem na radě já?“ zeptal se bez jakýchkoliv emocí. Stál tam naprosto klidně a hrdinsky.

„Ne. Tebe si ještě nějaký čas ponechám. Pomohl jsi nám.“

„V čem?“

„Jestli ta dívka prošla proměnou a stále žije, jak říkáš, vyplní se věštba, o které neměl Xew nejmenší tušení.“

„Další věštba?“

„Ano. Z ní není pouze upír – sám jsi slyšel, že upírka být nesmí – je z ní něco mnohem silnějšího, než jsi třeba ty, můj drahý, než kdokoliv jiný z vás nosferatu. Až se úplně probudí, sami uvidíme, co umí.“ Oba odešli dveřmi. Byl slyšet pohyb závory, která měla zajistit, aby dívka neutekla.

Dívka se dala do tichého pláče. Stýskalo se jí po rodičích. Už nikdy je neuvidí. Oni zemřeli, ona žije a je z ní... upír... Vlastně není, teď ta žena říkala něco o tom, že není... není... není pouze upírem. Copak je něco ještě horšího, než je upír? To přeci není možné.

Vstala.

Jediné, co se jí honilo hlavou, bylo, že musí utéci. Hledala jakýkoliv východ. Kromě pevně zavřených dveří nikde žádný nebyl. Po neúspěchu do nich mlátit, nešťastně usedla na zem a zatínala pěsti. Zoufalstvím a zlobou.

Kousek od ní bylo pár louží vody. Po čtyřech se dobrala k jedné z nich, aby viděla, jak vypadá po proměně. Lekla se a uskočila dozadu, a ač si do ruky zarazila ostrý kámen, necítila v tu chvíli žádnou bolest.

Zoufale se dala do pláče. Dlaní udeřila do vody vedle sebe, která se rozlétla do všech stran. Neohrabaně se přetočila a znovu pohlédla do louže.

Vůbec nijak se nezměnila, krom toho, že byla nyní lehce mokrá a špinavá se na ní nezměnilo vůbec nic. Až na oči. Její původně černé oči byly nyní jedovatě žluté. Toho se polekala.

Nechápala.

Na krku viděla ještě stopy po zubech vyhublého muže, jemně si po nich přejela prsty a popotáhla nosem. Napadla ji jedna věc, když zvedla hlavu a uviděla plápolající louči hned před sebou. Vstala a došla k ní. Nevěděla, proč ji to napadlo, ale přiblížila ruku k plameni. Ruka ji pomalu zčervenala, ale ta známá palčivá bolest se nedostavila, prstem si vydloubla ještě zarytý kamínek a hleděla na pramínek krve. Necítila žádnou bolest. Vzala louč a hleděla do tančících plamenů. Zaťala zuby a vši silou hodila loučí proti zdi za sebou.

Zdrceně znovu usedla na zem. „Dobře, dobře, jen klid. Hlavně se uklidni,“ říkala sama sobě. Podívala se na ruce, které se nijak nezměnily. Jazykem si přejela po zubech, nic, žádná změna. Uvažovala, co má dělat.

Už není tak obyčejná jako předtím, její předchozí vlastnosti se zdokonalily a mnohonásobily. Už také nemyslí jako ta patnáctiletá dívka, kterou byla ještě před několika hodinami. Až se vrátí ti dva, udělá jim to, co oni udělali jejím rodičům.

Zvedla se a podívala po řetězech kolem. Přistoupila k poutům a jemně se jich dotkla, pevně je uchopila a zkusila je vyrvat ze stěny. Trvalo to, ale nakonec pouta povolila. Prach poprášil její světlou hlavu, maličké kamínky ji zalechtaly na tvářích.

Závora se znovu odšoupla a Beylei s vyhublým vešli dovnitř.

„Hej!“ křikl vyhublý a skočil po dívce, aby ji zastavil.

Dívka se rozmáchla řetězem a upíra jím srazila na zem. Na hrudi a ruce měl krvavý šrám, podle jeho výrazu v obličejí poznala, že muž bolest cítí.

Tak jak to že ji necítím já?!

Beylei musela zakročit. Pronesla zaklínadlo a vyslala jej po vězni.

Dívka zahodila řetězy a skočila na veliký balvan u stěny, byla tak lehká a mrštná jako nikdy předtím.

Beylei se značně zarazila.

Vyhublý se nehodlal vzdát, skočil po vězenkyni za účelem ji strhnout na zem. Uskočila mu a skopla ho na zem. Seskočila k němu, chytla za krk a zatnula nehty. Syčela jako had, oči byly žluté a nenávisť vůči muži jí dodávala sílu.

Stále se snažil útočit a mrskal sebou jako ryba a suchu.

Popadla ho za košili u krku a mrskla s ním ke zdi, skočila k řetězům, co vytrhla ze zdi a vši silou jimi udeřila. Upírovi roztrhla břicho. Udeřila znovu. Rozsekla mu lebku, která lupla jako skořápka vejce. Dívka zahodila řetězy a skočila po Beylei, která se vyděšeně dívala na přítele.

Čarodějka, která skončila na zádech, se nijak nebránila.

Dívka jí tiskla ruce k zemi a pomalu se začala uklidňovat. Sama nevěděla, proč to vůbec udělala a kde se v ní vzala taková síla.

Pomaličku se jí začala vracet její původní barva očí. Černá.

Zhluboka vydechovala. „Co jste to ze mě udělali?“ zeptala se a slezla z ní.

Beylei se nadzvedla o pravý loket. „Jsi něco z věštby,“ odvětila.

„Ne. Jsem zrůda.“

„Jsi upír, ale jiný než ostatní.“

Dívka se na ni podívala. „Jak jiný?“

Beylei se postavila. „Asi tak: už jsi někdy viděla upíra?“ Dívka zavrtěla hlavou a také vstala. „Upíři sice mají poměrně sílu, ale to se těžko odhaduje, když jimi smí být pouze muži. Ale považ, dokázala by obyčejná a mladá dívka takovýmto způsobem zabít dospělého muže? Tak

jako ty před chvílí?“ ukázala na vyhublého ležícího v kaluži vlastní krve.

„Měla jsem vztek, cítila jsem v sobě sílu.“

Nasucho polkla. „Něco mi říkalo, že... to dokážu.“

„A také dokázala. Jsem čarodějka, to víš, a jako taková vím o věštbě nosferatu, který se bude vymykat všem logickým myšlením i všem spekulacím. „*Nebude znát ni bolest, nebude znát ni jednoduchou smrt.*“ To krom jiného bylo ve věštbě. Neříkám, že jsi nesmrtelná, to v žádném případě, ale zabít tě bude více než nadlidský úkon.“

Dívka zvedla hlavu a špitla: „Tak co tedy jsem?“

„Přesné označení pro tebe není, ale můžeš si vybrat z klasických označení jako upírka, nosferatu, nemrtvá, hybrid...“ zarazila se, ale odvážíla se pousmát, aby skryla svou náhlou nejistotu. „Nebo také jak jsme si tě pojmenovali my.“

„Vy? Jak?“

„Pojmenovali jsme tě – Mirabilis.“

Upírka zavrtěla hlavou. „Tomu já nerozumím. K čemu mi bude to, co ze mě je?

A co se mnou vůbec bude?“

„Copak jsi toho zatím dokázala málo?“ Beylei se překvapivě mile usmála a rozhodila ruce. Pak vytáhla z koženého pouzdra na opasku malý nůž, jehož ostří bylo z tenoučkému polodrahokamu a

podala jí ho. „Vyzkoušej, co všechno vydržíš.“ Dívka se zdrženlivě podívala na nůž a potom na Beylei. „Nevěříš? Vyzkoušej to,“ pobídla ji.

Chvíli váhala, ale potom si vzala nabízenou zbraň. Než žít jako nějaká zrůda, to raději ukončit svůj život dříve než někomu stačí ublížit. Už nežije, už neexistuje. Raději si vzít život dobrovolně a hned teď.

Hned teď a tady.

Zvedla ruku, že si podřeže žíly na zápěstí, ale všimla si ranky od kamene, která byla zase hezky srostlá jako předtím. Podívala se na Beylei, která se znovu usmála.

„Vydržím toho více než obyčejný člověk,“ řekla dívka konečně.

„Už mi věříš?“ kývla hlavou čarodějka a pokračovala. „Jsi kříženec upíra a něčeho, co jsme nedokázali ještě přesně identifikovat, přestože máš velmi zářivou auru. Abys chápala; žádný upír se nedokáže rychle zregenerovat, jeho tkáně jsou vlastně mrtvé. A už vůbec se nedokáže zregenerovat tak rychle, jako jsi to předvedla ty teď. Narodila ses už jako něco, a teď jsi navíc ještě upír. Už se nemusíš bát, že by tě někdo mohl přemoci jako obyčejného upíra. I čarodějové by s tebou měli spoustu práce než by se jim to povedlo.“

„To málo stačí upírům?“

Beylei na ni pohlédla. „Ve své podstatě ano, stačí dobrá rána na dobré místo a jací byli. Ty jsi výjimka.“

„Proč?“

„Na to nikdo odpověď nezná. Spoustu věcí nemusí mít důvod a přec tak jsou,“ podívala se jí na ruce. „Jak se vlastně jmenuješ?“ zeptala se posléze a znovu se jí zaměřila na oči. Ty její ledové byly mrazivé a skutečně vzbuzovaly neklid.

„Freylis.“

Čarodějka se ušklíbla. „Já jsem Beylei.“

„Já vím,“ rozhlédla se po jeskyni.

„Využij toho, že umíš mnohem více než ostatní. Ale pokud se věštba vyplnila do posledního detailu, pak tedy dokážeš neuvěřitelné věci. Teď máš nový život, jsi jedinečná, Mirabilis, jiná než ostatní slabí upíři, jaké jsem zatím potkala.“

„Jako ten...?“ ukázala na mrtvolu vyhublého.
„Kdo to vlastně byl?“

„Můj bratr.“ Hlas měla stále stejný.

Freylis znejistila. „To jsem nevěděla...“

„Proč se omlouváš?“ roztáhla ruce. „Dobrý čaroděj by z něj stejně nikdy nebyl, takhle se aspoň dokázal osvědčit. Mno, svůj úkol jsem splnila. Jak

budeš užívat své schopnosti a budeš žít je pouze na tobě. Můžeš mě zabít.“ Rozpažila a čekala.

„Proč bych to měla dělat?“ zamračila se.

„Protože to čtu ve tvé mysli, chceš to udělat, protože jsem zabila tvé rodiče.“

Freylis ji minula a šla ke kamenné stěně. Beylei ji klidně pozorovala.

Dívka si nůž prohlédla. „Nehodlám tě zabít. Nechci být jako ty. Ale už tě nechci nikdy v životě vidět, Beylei. *Už nikdy*,“ dodala mrazivě. Ostrí nože roztránila o stěnu. „A modli se, abych tě nenašla.“ Odešla.

Beylei připážila, vzdychla a sklonila hlavu. „Dávej si pozor na věci zvané Ithral...“

Od této chvíle uběhlo bezmála dvacet let.

Mé tělo nepocítilo téměř žádnou změnu, jak po fyzické stránce, tak téměř ani po psychické. Jediné, co jsem postřehla je, že jsem se zdokonalila. Začala více věřit svým schopnostem.

Pohybovala jsem se mezi lidmi beze strachu a bez bázně. Nikdo mě nepoznal, mou pravou podobu. Pouze – ti co mě znali – mi vyslovovali

upřímnou soustrast za to, co se stalo mé rodině, a ptali se, jak jsem dokázala uniknout.

Nevěděla jsem odpověď, a tak jsem říkala, že na to nerada vzpomínám. Nevyzvídali.

Nejednou jsem pocítila nutkání se najíst, dělalo se mi slabo a cítila jsem divnou křeč v břiše, která mne dokázala doslova ochromit i na dlouhé hodiny. Podvědomě jsem věděla, že je to z hladu. Což o to, do hostince jsem zajít mohla a pojíst, co hrdlo ráčí. Jenže se naskytly dva problémy: neměla jsem žádné peníze, a za druhé; to nutkání bylo po krvi.

Na člověka jsem zaútočit nedokázala; zákeřně se na něj vrhnout a zakousnout se jako divoké zvíře. Za mou oběť padly slepice, krysy, při troše štěstí zajíci a podobně.

I teď mi je jich líto.

Přeci jenom mi dlouho trvalo se smířit s tím, že je ze mě někdo jiný... Tedy spíše něco jiného. Zvykat si, že necítím bolest, že vydržím mnohem více.

A že jsem mimořádně nebezpečná vůči komukoliv jinému.

Pojednou za mnou začaly důvěrně chodit i nějaké ženy, které se mě ptaly, jestli nejsem čarodějka a nepoužívám nějaký lektvar na mladší vzhled. Další z věcí, na kterou jsem si

musela zvyknout, bylo, že se můj vzhled zastavil na patnáctileté hranici, i když mi mělo být přes pětadvacet let, stále jsem vypadala jako ta mladá dívka.

Musela jsem tedy co nejrychleji opustit město, aby nepadlo nějaké podezření.

Jenom jedinou věc jsem vůbec nepochopila: proč mi dost vadí sluneční světlo v jeden určitý den v roce...

„Volal jsi mne, otče?“ Mladý bojovník v obrovském plášti, který ho celého zahaloval, se před otcem uklonil.

„Mám pro tebe důležitý úkol, Ulrione; tuto truhlici dovezete do Hořící skály ke králi Lerggovi.“

„Dovezete? Se mnou ještě někdo pojede?“ podivil se Ulrion.

„Ano, ale nebudou to rytíři z království. Tamti... hm...“ odmlčel se.

Ulrion nevěděl, jestli se má začít bát. „Tamti co, otče?“

„Tamti nejsou tací, jaké by sis představoval. Zítra je uvidíš. Hlavně s nimi vycházej dobře. Když se naštvou, může to být velice zlé.“

Ulrión se nenápadně ušklíbl. „To se ještě uvidí,“ řekl.

„Uvidí. A ty se budeš divit.“

Ulrión se poklonil a odešel. Starý muž pohlédl na malou, bílou truhlici ze slonoviny, která se pohodlně vešla do dlaní, zamčená na maličký zámek ze zlata, a vzdychl.

Nazítří si Ulrión připravoval koně ve stáji. Kontroloval, jestli má s sebou vše, co bude potřebovat: srolovanou deku na spaní, teplejší oblečení v chladnějších dnech, velikánský plášť, lehké kroužkové brnění schované pod košilí, pro začátek trochu jídla a vody a hlavně truhlici, kterou musel doručit. Tu schoval do brašny na koni zvláště.

„Už mi zbývá poslední věc,“ řekl sám sobě, „meč.“

„Tady ho máš.“

„Díky,“ odvětil a vzal nabízenou zbraň. Pak si uvědomil, že s ním přeci nikdo nebyl. Podíval se na člověka, který mu meč podal. Docela rychle se ocitl za koněm.

To, co mu podalo meč, mělo sice lidské ruce a lidský hlas, ale od člověka se značně lišilo. Byl to kentaur. Lekl se Ulrióna skoro stejně, jako on jeho.

Zadupal na místě mohutnými kopyty a kousek zacouval.

„Co jsi zač?“ zeptal se Ulrion, ale vycházet se mu rozhodně nechtělo.

„Jsem kentaur. Napolo člověk, napolo kůň.“

„Já vím, co je to kentaur. Na jméno jsem se ptal.“

„Ach, odpusť principi. Jsem Kryglen,“ lehce se uklonil v pase. „Pocházím ze země Jantarových očí. Tvůj otec, mne požádal o pomoc,“ narovnal se. „Tak jsem tu. Abych ti pomohl.“

Ulurion pomalu vystoupil zpoza koně. „To je milé, ale mně otec nic neříkal.“

„Neříkal ti, že tu truhlici dovezeš do Hořící skály a s tebou půjdou další...?“ zarazil se, protože on sám člověkem nebyl.

„Ano říkal, ale neřekl mi, že to bude...“ gesty chtěl vyjádřit svou myšlenku, neměl totiž v úmyslu Kryglenu nějak urazit. „Člověkozvíře,“ řekl nakonec.

Kentaur, pomyslně si Kryglen, ale nahlas řekl jen: „Já vím. Ale nejsem tak špatný, jak si myslíš.“

„O tom nepochybují.“

Starý král přicházel a vedle něj kráčel ještě někdo. Světlé vlasy tak, že vypadaly skoro bíle, měl volně rozpuštěné, nezdravě bledá tvář se zapadlými očima, nápadně vystouplými lícními kostmi a

hypnotickým pohledem: tím vším byla postava obdařena. Plus tedy ještě meč u pasu.

„Á, můj synu, vidím, že s Kryglenem ses již seznámil,“ pravil král s úsměvem.

Kryglen pravou nohu pokrčil, levou natáhl dopředu a poklonil se. „Můj pane.“

„Ano, to seznámil,“ odvětil strnule princ.

„Zde máš dalšího pomocníka. Jmenuje se Ilyson,“ a muže bouchl chlapsky do zad.

Muž po nárazu krátce zavřel oči, v jeho tváři se nepohnul jediný sval.

„Rád tě poznávám, Ilyson. Jsem Ulrion,“ pravil princ a nabídl mu ruku. Byl rád, že s ním půjde normální člověk.

„I já,“ odvětil Ilyson krátce, ale ruku na potřes mu nepodal, stále je měl křížem přes černou vestu, pod níž se skrývalo vyhublé tělo.

Ulrion ruku stáhl a rozpačitě se s ní podrbal za krkem. Odkáslal si. „Výborně. Je to všechno? Můžeme jet?“

„Kdepak synu, ještě tři zbývají. Měli by dorazit co nejdříve.“

„Tři?“ vypravil ze sebe nevěřícně. „Otče, jde jen o doručení malé truhlice. Nač tolik lidí?“

„Viš vůbec, kde leží Hořící skála?“ Zavrtěl hlavou tak, jak král předpokládal. „Kdybys jel celé

dny, neúnavně bez přestávky, jenom tam bys jel mnoho týdnů. Předpokládám, že tomu tak nebude. Nepočítaje, že se nebudeš přesně držet podle mapy a takových, kteří budou o truhlici usilovat. Zpátky tě budu čekat nejdříve za několik měsíců.“

To Ulriona moc nepotěšilo. Jeho otec to měl všechno dobře propočítané. Koneckonců ta malá truhlice je tak obyčejná, že je přeci zbytečné s sebou mít takovou posilu. Počítal s tím, že dostane tak dvatři rytíře, ale zatím dostal muže vyhlížejícího jako mrtvola a to stvoření, které se nazývá kentaur. Proč zrovna kentaur?

Zaslechli křik a padání nádob.

„Vrať se, ty bastarde!!“ křičel kdosi v dáli.

„Co se to děje?“ zeptal se Ulrion.

Kentaur se opatrně otočil na místě. Nový muž se ani nehnul. Stejně jako král.

„Pojď sem!“ Na zem spadly další nádoby.

Do stáje vběhl udýchaný muž. Do čtyřicítky neměl daleko. Na krásné zelenkavé kazajce vyšívané žlutou nití se houpal amulet v podobě Keltské osmičky. Zaběhl za krále a otočil se, až veliký fialový plášť zavál ve vzduchu a skoro krále zahalil.

„Vítej, Hargene,“ přivítal ho král vlídně, ale neotočil se.

„Máte tady nebezpečné ženštiny, pane králi,“ řekl Hargen místo pozdravu. Vedle jeho hlavy proletěl šíp s černými, dlouhými letkami a zabodl se do trámu. Hargen vyjel, skrčil se za králem.

„Vrať se, ty bastarde!“

Do stáje pružným a rychlým krokem vešla – stále připravená ke střelbě – žena. Prudkým trhnutím hlavy odhodila z čela vlasy barvy dubového listí na podzim a namířila za krále.

„Vidím, že jsi též dorazila, Alwan,“ konstatoval král s lehkým úsměvem na rtech.

„Ano, můj králi. A prosím vás, kdybyste uhnul kousek stranou, abych mohla trefit toho bastarda za vámi.“ První věta byla vyslovena mile, druhá se zařatými zuby.

Muž krále chytil za plášť, aby nikam neuhýbal.

„A co ti Hargen udělal špatného?“ zeptal se král.

„Sotva jsem vstoupila do hradu, neodpustil si nestydatou poznámku o mém pozadí!“ vysvětlila rázně a poodstoupila stranou, aby na Hargena dobře viděla.

Ten poodstoupil, aby na něj neviděla.

Kryglen ženu obešel ze strany a podíval se na ono zmiňované místo. „Já myslím, že je naprosto v pořádku,“ pravil a pokrčil rameny.

Alwan se bleskově otočila a zamířila mu na hlavu. Přesně mezi oči. „Co jsi to řekl?!“ vyštěkla prudce.

Kryglen opatrně zacouval k Ilysonovi. Ilyson nehnul ani brvou, i když Alwan mířila i na něj.

„Neměj mu to za zlé, Alwan. Už to víckrát neudělá,“ promluvil král. „Teď skloň luk. Budete muset spolupracovat. Jdete s mým synem do Hořící skály.“

Poslechla. Luk sklopila, šíp vrátila do toulce na zádech. Přistoupila před krále a poklonila se. „Omlouvám se, můj králi.“

„To je pořádku. Hargen se teď omluví tobě.“ Chytl muže za plášť a postavil ho před sebe.

Hargen se krčil a měl strach. Alwan čekala. Trpělivě. I když to z jejího přimhouřeného pohledu nebylo poznat.

„Omlouvám se, Alwan,“ vychrlil ze sebe a opět se schoval za krále.

„Otče, tohle má jít se mnou?“ podivil se Ulrion a ukázal na Hargena.

„On je čaroděj, Ulrione. A pokud nebude mít na Alwan nějaké nestydaté poznámky

o jejím pozadí,“ podíval se i na Kryglena a Ilysona „mimočodem to platí pro všechny,“ opět pohlédl na syna, „budeš rád, že jde s vámi.“

Princ pokýval chápavě hlavou a podíval se na Alwan. „A ona? Je dobrý nápad, aby s námi šla žena?“

Alwan přimhouřila jedovatě zelené oči a sevřela luk, že bylo slyšet zavržení dřeva.

Ulrión sebou trhl. Musí se před ní mít na pozoru.

„Alwan má citlivé vnímání nebezpečí. A jestli na ni budeš milý, řekne ti i přesně jaké nebezpečí se k vám blíží,“ objasnil král.

Ulrión uznale pokýval hlavou.

Alwan šla k trámu se svým šípem a vytrhla ho. Než ho vrátila do toulce, všiml si Ulrión, že se nápadně leskne.

„Z čeho jsou ty hroty?“

„Ze stříbra,“ odvětila. „Nikdy nevíš, co se na tebe odkudkoliv vrhne.“

„Ale ty ano,“ poznamenal.

„Já ano. Ale sama bych je nezvládla.“

Ulrión se usmál. „Skvělé. Jsem rád, že se mnou jdou tři lidé.“

Král dobře věděl co má na mysli. „Ulrione, jdou s tebou pouze dva lidé.“ Princ se otočil s otázkou v očích. „Ilyson není člověk.“

Princ se podíval na svého oblíbence.

„Jsem nekromant,“ řekl muž. Ulrion nevěřicně pootevřel ústa. „Uvrhuji mocné kletby na nemrtvé. V některých případech je dokážu i oživit,“ dodal s ledovým klidem a nijak zvlášť se při tom netvářil.

„To jako na nepřítel pošleš armádu kostlivců?“ zeptal se Kryglen s ohrnutým rtem a dosti pohrdavým tónem.

Ilyson udělal první pohyb za celou dobu, co tam byl, a sice že prudce otočil hlavu na kentaura. „Pořád lepší než lidi se čtyřma nohama,“ pravil.

Kryglen se narovnal. „Dej si pozor na jazyk, nekromante. Tahle kopyta jsou smrtící nástroje,“ a dupl jednou nohou. Ilyson odvrátil hlavu.

„Můžeme už jet, otče?“ zeptal se Ulrion stále nedočkavý, aby už byl pryč.

„Chybí ještě jeden člen. Dorazí co nevidět. Doufám,“ odvětil král. Otočil se na Hargena, Alwan a Ilysona. „Vy máte své koně před bránou?“

Jako odpověď dostal společné kývnutí.

„Já ho mám stále u sebe,“ zažertoval Kryglen.

„A máte vše potřebné? Zbraně? Deky na spaní? Popřípadě jiné věci?“ nenápadně otočil hlavu na Alwan, která lehce přikývla.

„Já mám všechno,“ ujistil ho kentaur a vytasil meč.

„Dávej s tím pozor, nechceme mít koňský salám,“ prohodil klidně Ilyson.

„Cože?!“ vyjel Kryglen dotčeně, vzepjal se na zadních a zahrabal ve vzduchu.

Ilyson tasil a už to vypadalo, že se střetnou.

Ulrión vytřeštil oči, Alwan zatajila dech, král oči krátce zavřel.

Ozval se dutý zvuk. Mezi nekromantem a kentaurem se objevila modravá záře, která jim zabránila ve střetu.

Ulrión neslyšně vydechl, král si oddychl, Alwan se zákeřně usmála.

„Nechcete se pozabíjet hned, že ne?“ zeptal se jich Hargen, jehož zásluha byla ta záře. Předvedl malý zlomek své síly. Kryglen sundal kopyta z kouzla, Ilyson schoval meč. „No tak,“ mávl rukou čaroděj a záře zmizela. „Hned mi takhle ubírat síly. Styďte se,“ dodal vyčítavě a rukama podepřel boky.

Kryglen opravdu stydlivě sklonil hlavu. Ilyson se nepohnul, ale oči jej prozrazovaly.

Alwan se zarazila. „Moment...!“ řekla a pozvedla ruku.

„Co se děje?“ zeptal se Ulrion.

„Upír!“ křikla, sáhla do toulce, rychle se otočila a vystřelila.

Než ji stačil král zastavit, bylo pozdě. Šíp srazil na zem nevysokou postavu v černých kalhotách a černé košili. Alwan věděla kam mířit; rovnou do srdce.

Postava zaklela a postavila se.

Lučištnice se zarazila a nevěřicně přihlížela jejímu příchodu. Dlouhé vlnité plavé vlasy a černé oči, které měly vyčítavý pohled.

Ulrion naprázdno polkl. Hargen uznale zahvízdal, protože mu neušlo, že dotyčná postava měla velmi ladné ženské křivky a tvář s jemnými rysy. Oblečení bylo – naštěstí pro Hargena – ušité na míru.

Ilysonovi se pouze nepatrně rozšířily oči. Kryglen zahrabal jedním kopytem a lehce pootevřel ústa.

„Kdybych věděla, co mě čeká, tak svou pomoc nenabízím,“ řekla dívka hledíc na krále, vytrhla si šíp a podala ho Alwan. „To je tvoje,“ dodala a znovu pohlédla na krále.

Alwan jen zaraženě hleděla na místo zásahu. Hargen tam hleděl z jiného důvodu.

„Jsem rád, že jsi přišla, Freylyis,“ přivítal ji král.

„Málem jsem nepřišla.“ Předklonila se, rukou si mnula místo zásahu a prsty se snažila zastavit krvácení, aby se mohla zregenerovat. Bylo na ní vidět, že ji to bolí, i když ji to správně mělo prakticky zabít...

„Přátelé, toto je Freylyis, upírka.“

„Upírka, kterou nezabil stříbrný šíp,“ poznamenala Alwan a zamávala šípem.

„Copak slečna lučištnice neví, že stříbro vadí vlkodlakům a ne upírům?“ prohodil Hargen poučně.

Alwan mu zblízka ukázala hrot šípu. „Copak pan čaroděj nepozná speciálně očarovaný stříbrný šíp?“

Hargen si šíp blíže prohlédl. „Uznávám, že výzbroj máš velmi dobrou.“

Vrátila šíp do toulce. „Děkuji.“

„Ale ta výzbroj je ti k ničemu,“ dodal jen tak mimochodem.

Alwan po něm šlehla přísný pohled.

„Omlouvám se, že se do toho vměšuji, ale ona za to nemůže. Jsem zvláštní hybrid. Mně je velice těžké zabít. *Čímkoliv*,“ ozvala se Freylyis a přestala si mnout místo zásahu. Krev přestala téci.

„Já už bych si něco našel,“ pousmál se Hargen. „Ale nač to dělat, bude to skvělá výprava, když s námi jdou dvě bohyně.“

Freylis otevřela ústa, skrčila nos a zasyčela jako kobra.

Hargen couvl. „A tak ne no,“ řekl hned.

Alwan do ní šťouchla lukem. Upírka se na ni otočila. „Nevšímej si jich. Jenom se vytahují, ale pokud jde o boj, jsou to srabi. Jsem ráda, že jde i někdo normální. Jsem Alwan a... omlouvám se.“

„Ráda tě poznávám.“

„Kdo je u tebe srab, co?“ vyjel čaroděj.

„Ty,“ zpražila ho vražedným pohledem.

„Kdyby zde nebyl král, tak bys viděla mou moc. *Jedno* kouzlo by mi stačilo, abys věděla, že si se mnou nemáš zahrávat.“

„A jsi si jistý, že bys ho stačil seslat dříve, než já bych tě někam trefila šípem?“ Viděl, jak ho sjela pohledem od hlavy až k patě. Její pohled se zastavil na jednom místě. Polkl slinu.

„Svou pomoc jsem nabídl, ale nevím přesně k čemu,“ řekla Freylis.

„Och, ano jistě. Vy všichni budete doprovázet mého syna do Hořící skály,“ vzpomněl si král.

„Není to tam, kde vládne král Lergg?“ zeptal se Hargen.

„Přesně tak,“ souhlasil král a krátce si odkašlal. „Truhlice musí být doručena za každou cenu. Je jediná podmínka. Nikdo – ani z vás ani nikdo jiný – do ní nesmí pohlédnout. Následky by byly více než strašlivé. Doufám, že to chápete.“

„Půjde po té truhlici někdo úmyslně?“ zajímal se Ulrion.

„Pokud nebudete každému vykládat, kam cestujete a co vezete a nebudete na sebe moc upozorňovat, tak možná ne. Dejte si však veliký pozor, nikdy nevíte, kdo vás sleduje.“ Rozbalil veliký arch papíru, který držel v ruce už od počátku. „Zde je mapa na cestu. Zde je naše království a zde Hořící skála,“ ukázal král na jedno místo téměř v rohu mapy dole a poté na druhé straně nahoře na druhém konci.

„Je to docela dálka,“ uznal Ulrion.

„Je to mnohem dál, než si myslíš,“ pravil král vážně. „Ber, toto máš na cestu,“ dal mu do rukou kožený váček, který chrastil. „Oni se postarají o tebe a ty se na oplátku postaráš o ně.“ Ulrion si váček s penězi uložil do brašny na koni. „Nyní se odebereme před bránu, mám pro vás poslední věc,“ pravil král a pomalým krokem odcházel.

„To nám dá určitě královské rytíře, aby se nám nic nestalo,“ zažertoval Hargen.

„Neříkej dvakrát. Já bych se ani nedivil,“ odvětil Ilyson suše.

Ulriovi bylo poněkud trapně. Nechtěl před ostatními vypadat jako synek, který si neumí sám poradit. Naštěstí ostatní nejevili známky posměšku nebo něčeho podobného.

Před bránou stáli tři koně: dva statní hnědáci a třetí nádherný žluťák s bílou hřívou. Podle postroje se dalo snadno rozpoznat, komu patří.

Jeden hnědák měl sedlo se složitými ornamenty, druhý černé sedlo s vyšitými kostmi po okrajích, žluťákovi visel u sedla toulec s šípy a vedle něj nějaká zbraň. Byla ukryta pod dekou, takže to mohl být meč, nůž nebo i třeba krátká hůl. Těžko říci.

U koní stáli tři muži a drželi je za uzdy. Hnědák se sedlem s kostmi stál téměř bez hnutí, ten s ornamenty byl trochu neklidný a stále dupal na místě. Žluťák se nechtěl tolik podřizovat a značně kladl odpor muži, který se snažil, aby kůň stál všema čtyřma nohama na zemi.

Alwan k žluťákovi přispěchala. Pro zbytek byl zázrak, že se kůň uklidnil sotva se ho dotkla. Hladila ho po hlavě a šeptala uklidňující slova.

„A sakra. Tohle je jako co?“ zeptal se Hargen a ukázal k žluťákovi. Od koňského sedla vedl řetěz a na jeho konci byl přivázaný pes. No pes, byl značně

veliký a lišil se od něj. Byl to vlk. Klidně seděl a nechal se hladit druhou rukou své paní.

Do hradu přijel Hargen jako první a zdržel se u obrazů, proto vlka předtím neviděl, neboť Alwan dorazila později. No a pak před ní musel utíkat.

„To s námi půjde i ten čokl?“ dodal opovržlivě.

Vlk začal vrčet a cenit ostré zuby.

„Když si ho nebudeš všímat, nebude si všímat tebe,“ odvětila Alwan a vyhoupla se do sedla.

Pružně a rychle. „A pro příště; radím ti, abys mu neříkal čokl. Ten řetěz není uvázaný napevno.“

„Ty umíš člověka potěšit,“ utrousil čaroděj a usedl do sedla s ornamenty.

„To já vždycky.“

Ilyson seděl na hnědákovi, který vypadal jako socha. Ulrion si ještě kontroloval věci na cestu.

Král k němu přistoupil a nenápadně mu dal kožený vak.

„Vezmi si toto, budeš to potřebovat,“ zašeptal.

Princ vak otevřel a pootevřel ústa údivem. „Ale, to je přeci...“

„Ano,“ přikývl. „Víš, já jsem velice rád, že ti chce pomáhat, ale považ; není obyčejný člověk.“

Princ chápavě přikývl.

„A já pojedou na čem?“ zeptala se Freylis a rozhodila ruce.

„Můžeš tady na kentaurovi,“ odvětil Ilyson polohlasně.

„Na to zapomeň, nekromante. Já nejsem žádné tažné zvíře,“ odmítl Kryglen směrem k Ilysonovi.

„Tak já půjdu pěšky.“

„V žádném případě, pojedíš se mnou. Šíp uveze snadno i tebe,“ pravila Alwan a nabídla ruku, aby jí lépe pomohla do sedla.

„Jsme připraveni. Můžeme jet,“ oznámil Ulrion svému otci.

„Ještě poslední věc,“ pravil král. „Uvědomil jsem si, že je pouze na vás jestli se rozhodnete cestovat v inkognitu, nebo budete říkat, kdo jste. Ale dejte si pozor. To, co vezete, je sice nesmírně cenné, ale velice, velice nebezpečné. Sbohem a hodně štěstí.“

Rozloučili se kývnutím hlavy a pobídli koně.

Král za nimi hleděl, dokud nezmizeli za nedalekým kopcem. Poté se pomalu vrátil do hradu. Nedal jim s sebou to, co chtěl. Rozmyslil si to.

Čarodějové měli svou Radu. Přebývali v sídle Wann, kde měli vše, co potřebovali

a často se věnovali nekonečným studiím nebo luštěním starodávných kouzel. Rada se skládala z devíti čarodějů. Scházeli se v Kruhové síni u stolu ve tvaru hvězdy, každý seděl na vrcholu jejího ramene.

A díky tomuto stolu si Rada říkala jednoduše Hvězda.

Jedno rameno stolu bylo o něco delší než ostatní, tam sedával hlavní a vedoucí čaroděj Bellatrix. Nebylo to jeho pravé jméno, stejně jako v případě ostatních členů, ale už je každý znal a o pravdu vysloveně nestál.

A sešli se i tentokrát, nikdo ani přesně nevěděl proč.

Bellatrix dlouho mlčel a hleděl na hladký povrch stolu, který byl celý ze světlého mramoru.

Čaroděj si promnul lehce vrásčité čelo a upřel na své spojence rybí oči.

„Musíme probrat jednu velmi důležitou věc,“ pronesl konečně. Vždy začínal tou samou větou, nic jiného od něj členové nečekali.

„Týká se to Asferánů?“ zeptal se čaroděj sedící téměř naproti němu. Přímo vedle něj na levé straně seděl elf. Čaroděj si opíral hlavu o ruku na stole a tmavýma očima klidně pozoroval ostatní.

„Ne, jde o mnohem závažnější věc,“ odvětil Bellatrix.

„Ale tuto záležitost jsme ještě nevyřešili,“ podotkl čaroděj vedle elfa. „Vždyť v posledních pár dnech kladou odpor a to...“

„ – Saiphe,“ přerušil ho čaroděj a upřeně se na něj podíval. „Sklapni. Asferáni mne nezajímají. Máme něco jiného na práci.“

„Ale Saiph má pravdu,“ ozval se muž sedící po levici od Bellatrixe. Krátké, černé vlasy se mu vlnily a spadaly na ramena. „Zkoušeli jsme to s nimi po dobrém, ale oni si postavili hlavu.“

„To je pravda,“ přidal se druhý elf, sedící vedle něj. „Po dobrém se s nimi dohodnout nedá. Žádám o povolení násilí.“

„Já také,“ přihlásil se čaroděj naproti elfovi. Byl znám svými vědomostmi v bylinkářství, měl opravdu nadání a docela toho zneužíval. Dokázal totiž namíchat jed tak, že by ho nikdo nepoznal do poslední chvíle života.

„Ty se neozývej, Menkile,“ okřikl ho Bellatrix. „A ty také,“ podíval se na druhého. „Čekáme totiž návštěvu, tak vám radím, abyste se chovali pokud možno diskrétně.“

„Návštěva? Kdo zase?“ zeptal se otráveně Saiph. Byl z nich druhý nejmladší, jeho specialitou bylo šálení mysli.

Ozvala se hlasitá rána. Instinktivně pohlédli ke dveřím, zpod kterých začal vycházet dým.

Druhá rána. Tentokrát doprovázená krátkým výkřikem.

„My o draku a on za dveřmi,“ prohodil Bellatrix s úsměvem, dobře věděl proč ty rány a výkřik.

Dveře se prudce otevřely, až praštily do stěn.

Za nimi stála žena s předpaženou levou rukou a decentně odkašlávající do pravé. Tmavé vlasy barvy jako zralá makovice byly lehce poprášené bělostným prachem. Vstoupila dovnitř, za ní pomalu ustával dým.

„Dobrý den, paní Peerasmo,“ pozdravil slušně čaroděj vedle Saipha. Ten byl nejmladší, roztomilý klučik s plavými vlasy a modrýma očima. Menkile ho sjel umlčovacím pohledem.

Čarodějka nevěnovala mladíkovi sebemenší pozornost, když se zastavila u Bellatrixe, modré šaty se zaleskly. Dala ruce v bok a vyčítavě řekla: „Příště si tu sochu dej někam jinam, Bellatrixi.“

„Také tě rád vidím,“ pozdravil čaroděj s úsměvem, který nedokázal skrýt.

Čarodějka zatřepala hlavou, až se prach rozvířil. Čaroděj, který seděl nalevo od ní, hlasitě kýchl.

„Nenastydl ses, Mirfaku? Popros Menkila, ať ti uvaří nějaký bylinný čaj,“ řekla čarodějka s úšklebkem.

Mirfak měl přecitlivělé veškeré smysly a prach z rozbité sochy ho mučivě podráždil v nose.

„Která socha to byla?“ zeptal se Bellatrix.

„Nějakého chlapa, co vypadal, jako by vypil sud vína.“

„Ach,“ pokrčil nos. „Také sis mohla vybrat jinou.“

„Také jsi je tam nemusel dávat.“

„Dobře, tak co potřebuješ?“

„Potřebuji s tebou probrat velmi důležitou věc.“

„Posad' se,“ vyzval ji a ukázal na křeslo, které se náhle objevilo za ní.

„Děkuji,“ usedla a přehodila pravou nohu přes levou. Pohlédla na ostatní čaroděje. „Vás se to netýká, tak vás žádám, abyste mlčeli.“

„Jako vždy, když přijdeš,“ utrousil Saiph.

„Nevyjadřuj se prosím, Šáliči.“ Čaroděj rozhodil ruce a opřel se o opěradlo, podpírajíc si hlavu levou rukou. „Mé Andromedy hleděly do Zrcadla a zjistily, že král Erenset chystá výpravu do Hořící skály,“ pokračovala hned čarodějka.

„Vida, takže tvá Rada se jmenuje Andromeda?“ zeptal se Bellatrix s pozvedlým obočím, přestože

to věděl již dávno. Hrozně rád ji s tím stále zlobil a provokoval.

„Ano, protože mi někdo ukradl název,“
přisvědčila čarodějka a lehce přimhouřila zeleně
namalovaná víčka.

„Nikdo ti nic neukradl. Jen jsem byl rychlejší, toť
vše.“

„Rychlejší, to určitě. Stále si necháváte ta jména a
ještě nikdo od vás neslyšel
ta pravá.“

„Ty máš co říkat, *Alphetaraz*.“

„Já se tak jmenuji už od narození, mne do toho
nepleť,“ zasyčela.

„Ty možná, ale co ostatní? Tania Borealiz?
Talitha z Amardon? Hm?“

„To se musíš zeptat jich. Ale pro tuto zbytečnou a
archaickou konzultaci tu nejsem,
jde o tu výpravu do Hořící skály.“

„Není to tam, kde vládne král Lergg?“ zeptal se
Alnilam sedící vedle Mirfaka.

„Ano,“ přisvědčila, ale nepohlédla na něj.
Hlídala si Bellatrixe.

„Proč by zrovna král Erenset cestoval do Hořící
skály, když je odtud vzdálená na stovky a stovky
mil?“ pozvedl Bellatrix obočí.

„Necestuje on, ale jeho syn. Král s ním chce poslat další pomocníky, aby doručili jistou věc.“

Bellatrix nepatrně zbystril. „Jakou věc?“

„Jedná se o bílou truhlici ze slonoviny, ve které je cosi ukrytého.“

Bellatrix začal bystrit čím dál více. „Pokračuj.“

„Andromedy prohledaly celou naši knihovnu a našly, že se v té truhlici kdysi skrýval svitek s neuvěřitelnou mocí pro podmanění si velmi vzácného a nebezpečného stvoření. Co vím, tak se proti němu v podstatě nikdo nepostaví. Dokázal by zničit celou naši zem. A podle všeho k truhlici patří ještě dva kusy artefaktu, pravděpodobně na zpečetění zaklínadla.“

„Stále tam to zaklínadlo je?“

„Je to více než pravděpodobné, protože král říkal, že se do truhlice nesmí nikdo podívat. A podle toho co vím, tak je svitek chráněn mocným kouzlem, které ihned způsobuje oslepnutí a následovně mučivou smrt.“

„A po nás chceš co?“

Pousmála se. Hlavu podepřela sepjatýma rukama na mramorovém stole. „Král chce do družiny i člověka s magickými schopnostmi, aby truhlice v pořádku dorazila na místo.“

„Proč nevyšle tedy jenom čaroděje nebo čarodějku, aby se s truhlicí teleportovali přímo do Hořící skály? Bylo by to rychlejší a prakticky bez práce.“

„Protože se s truhlicí nedá teleportovat,“ vysvětlila jasně a stručně. „Vlastně v tu chvíli, kdy se o to někdo pokusí, jako by ztratil veškerou magickou sílu. Ještě se nenašla čarodějka nebo čaroděj, kteří by měli takovou moc, aby se jim to povedlo.“

„A proč jsi tedy přišla za mnou?“

„Přišla jsem se s tebou poradit, zdali to bude nějaký tvůj zkušený čaroděj, nebo má čarodějka.“

„Sama od sebe?“ Bellatrix se krátce zasmál.

„Nechci nic říkat, ale od kdy jsi tak loajální k ostatním?“

„Na tom nezáleží, prostě se tě ptám.“

Chvilíčku mlčel. Všichni mlčeli.

Čarodějka si mezitím sklepávala rukou prach z modrých šatů. Mirfak si opět hlasitě kýchl. „Já ti říkala, ať si řekneš o čaj,“ otočila se na něj a usmála se. „Uleví se ti.“

Mirfak na ni hleděl zpod ruky, kterou si zakrýval ústa a nos. „Neprovokuj, Alphe... erch! ...taraz.“

Otočila se na hlavního čaroděje. „Tak co, Bellatrix?“

Pousmál se. „Jsi velmi chytrá, Alphetaraz, ale já o tom už dávno vím. Jen jsem čekal, až přijdeš.“ Výhružně se zamračila a nenápadně stiskla ruku v pěst. „Otázka je; kdo by byl opravdu ten nejlepší, aby s nimi mohl cestovat, nezbudil by žádné podezření a navíc by zjistil, co se přesně ukrývá v truhlici a pravidelně nás informoval,“ dodal klidně.

„Nemáme zjišťovat, co v ní je, ale postarat se, aby v pořádku dorazila na místo,“ naježila se.

„To možná chceš ty, ale mě zajímá obsah,“ mrkl na ni okem.

„Dobrá,“ ustoupila, ale nerada. „Říkám rovnou, že mé učnice jsou velice nadané a ve své podstatě by se každá na tu cestu skvěle hodila.“

„Proč ne někoho z Rady?“

„Nedoporučuji. Příliš risku na odhalení.“

„Jak chceš, ale tvé čarodějky to nebudou.“

Dotčeně zvedla hlavu. „Proč? Ulrion je muž a mé učnice velice krásné a chytré. Cesta by o to byla jednodušší.“

„Krásné? Asi tak jako ty?“

Odvrátila hlavu. „Nech toho.“

„Stejně mi to dlužíš.“

„Nic ti nedlužím.“

„Ale ano. Tys mi ukradla srdce, tak já za odměnu ukradnu tvou misi.“

Vzdychla a hleděla na stůl. „Koho jsi tedy vybral?“ Bylo jí naprosto jasné, že už to udělal, když se to hned dozvěděl, určitě neváhal a vybíral.

„Hargena,“ odvětil.

Její žluté oči ho probodly jako dvě dýky ze zlata. „Cože?“ vypravila ze sebe nevěřicně a našťavaně zároveň. „Ty mě chceš našťvat? Hargena, toho amorálního pablba? Ty jsi ztratil veškerý rozum, ne?!“

„Uklidni se. Hargen je schopný, zkušený a diskrétní.“

„Diskrétní,“ zopakovala dotčeně. „Vždyť se chová jako idiot a fanatický diletant. Nevyvolává ve mně nic jiného než antipatii a despekt.“ Vždy, když se čarodějka rozčílila nebo zrovna chtěla, dokázala mluvit v takovýchto větách. Hargen ty výrazy neznal téměř vůbec. Přesněji řečeno: znal z nich převážně ty formy, které se mu nejvíce líbily.

Čaroděj se nepřestával usmívat. „A právě kvůli tomuto chování mezi ně skvěle zapadne. Kdo by podezíral ze zrady takového diletanta jako je on?“

„Žádná zrada ksakru, ale pomoc! Při Šedé Werekew ty jsi takový šmejda,“ bylo jí jasné, že Bellatrix opět zradil její důvěru a věděla také, že

už je pozdě, aby se snažila věc napravit. „To bude blamáč, to bude náš debakl,“ vzdychla. Rychle vstala a šla ke dveřím.

„A koho jsi vlastně chtěla ty, Alphetaraz?“

„Wazen Deemurii,“ odvětila a odešla. Bylo to první jméno, které ji napadlo.

Wazen Deemurii byla její nejnadanější učnicí. Málokdo odolal jejímu intelektu a především charismatu. Kdyby chtěla, měla by každého, na koho by ukázala. V oranžovožlutých očích se schovávala zrádnost a vypočítavost, ale také oddanost vůči Alphetaraz. Na tu cestu by se vskutku hodila perfektně.

Bohužel, Bellatrix – jehož pravé jméno nikdo nezná – rozhodl jinak.

Cesta z města se změnila v prachovou vedoucí mezi lesními stromy. Koně se loudali, pod kopyty jim křupaly malé kamínky. V dáli se ozýval křik ptáků.

„A cože to zrovna do Hořící skály?“ ozval se náhle Hargen. „Nebylo by něco blíže?“

„Těžko,“ odvětil Ulrion. „Můj otec se velmi dobře zná s králem Lerggem. Mnohokrát mu Lergg

prokázal dobrou službu, tak je spravedlivé, že teď chce něco on.“

„A je zajímavé, že tam musíme my.“

„Tebe nikdo na kolenou neprosil, abys šel,“ řekla směrem k čarodějovi Alwan. „Byla to naše dobrá vůle pomáhat králi Erensetovi.“

„Tak jest, nemůžeme riskovat, že bude král vážně zraněn nebo dokonce zabit,“ souhlasil Kryglen a poškrábal se na levém rameni.

„Takže raději bude riskovat život nás šesti.“

„Víš, co by se stalo, kdyby zemřel? Celá Schedarská zem by byla touto zprávou poznamenána a špatně by se jí vedlo,“ Alwan si upravila toulec na zádech.

„Já slyšel, že je tu ještě jedno království,“ promluvil klidně Ilyson po tak dlouhé době. „Je to království EnMorrov.“

„A co je s ním?“ zeptal se Hargen, ale neznělo to, že by ho to příliš zajímalo.

„Jen to, že bude mít vládu nad ostatními zeměmi. Více nevím,“ odvětil a nijak zvláště se při tom netvářil. Stále hleděl vpřed.

„Nad kterými zeměmi?“ podivil se Ulrion.

„Říkám, že více toho nevím.“

„To nás teď stejně nemusí trápit,“ mávl rukou Kryglen. „Jaká bude naše první zastávka na noc?“

„Hádám, že město Guve. Najdeme si nějaký hostinec a tam přespíme,“ podal v návrh Ulrion.

„Ano, to je docela dobré. Do Guve bychom mohli dorazit kolem večera,“ připustil Hargen.

„Doufám, že neuvažuješ nad tím, že pojedeme v jednom kuse,“ řekla lučištnice.

„Šíp se rychle unaví, když veze ještě někoho navíc.“

„To není můj problém,“ odsekl čaroděj.

„Můj ano. Ani tvůj hnědák nepojede v jednom kuse...“

„ – Je to klisna,“ přerušil ji.

„Tak klisna!“ vyštěkla. „Sakra, já doufala, že pojedou normální lidé a zatím se hádám s pitomým čarodějem,“ dodala skrze zuby.

„Kdo je u tebe pitomý čaroděj?!“ Hargenovi vystřelila ruka a na Alwan poslal krátký, tmavě modrý blesk. Musel se v sedle otočit, a proto byl dostatek času se kouzlu vyhnout.

Freylis zareagovala rychleji než blesk, jednou rukou srazila lučištnici do předklonu. Útok narazil do upírky a vypálil ji malou ránu do pravého ramene. Necítila žádnou bolest. Pouze s ní kouzlo nepatrně trhlo.

„Tak to ne, Hargene!“ rozkřikl se Ulrion a otočil koně. „Žádné útoky ani hádky, jinak se vrátíš zpátky!“

Na tváři čaroděje se objevila lítost. „Omlouvám se, princi, ale řekněte prosím něco i jí, nemám rád, když mne někdo ponižuje.“

„Správně. Alwan, pro tebe to platí také, pro vás všechny. Tento úkol je velice důležitý a já nechci, abychom ho nesplnili kvůli zbytečným sporům a hádkám.“

„Omlouvám se,“ zamumlala lučištnice a sklonila hlavu. Freydis se pustila jejího pasu a seskočila na zem. „Co to děláš?“

„Šíp musí vydržet do večera. Půjdu pěšky,“ odvětila a pokračovala v cestě dál.

„Moudré to řešení,“ pronesl Hargen procítěně.

Alwan ho sjela vyčítavým pohledem, když ho míjela. Čaroděj se dal do smíchu a pobídl koně do kroku.

Upírka šla s rukama zkříženýma na prsou a vzpřímeně koukala na cestu. Ostatní nevěděli, zdali jí mají nabídnout místo v sedle nebo ne. Tedy až na Ilysona, z jeho tváře se nedalo vyčíst vůbec nic. I na Kryglenovi byla vidět nejistota, předtím sice říkal, že není žádné tažné zvíře, ale přeci jenom, princ

mluvil o zbytečných hádkách a sporech, nechtěl, aby se na něj Freylis zlobila.

V dále uslyšeli dusot kopyt.

„Nechceš nasednout?“ odvážil se Kryglen upírku oslovit.

Neotočila se, ani nezastavila. „Ne děkuji, zvládnu to po svých.“ Znělo to zdvořile.

„Ale někde tu jsou nějací jezdci, měla by sis dát pozor,“ upozornil.

„O mne nemusíš mít strach.“

„Nemám, ale chtěl bych mít jistotu.“

Otočila se. Černé oči se zaleskly jako čepele z obsidiánu. „Děkuji,“ řekla vřele a usmála se. Nacházela se na lesní křižovatce. Z levé strany se na ni vyřítili jezdci, kteří se tam zjevíli jako přízrak. Byli to přízraci.

Koně se splášili a stavěli se na zadní. Družina se je snažila uklidnit. Vlk se rozštěkal, lučištnice musela uklidňovat i jeho.

Černí koně přízraků, lesknoucí se potem, odhodili Freylis kousek stranou a pokračovali dál. Jedním kopytem dostala do hlavy – instinktivně si hlavu kryla – druhým do pravého kyčle, třetí jí nešikovně šláplo na pravou nohu a zlomilo ji. Měla štěstí, že pouze zlomilo, mohlo ji rozdrtit. Chytila se za nohu, protože to viděla a cítila tu váhu, a chtěla

se rozkřičet, ale nemohla, nebo spíše nemusela. Další koňská kopyta ji srazila k zemi, když narazila do jejích zad.

Šest jezdců v černých pláštích ujíždělo za dusotu dál. Poté se rozplynuli v mlhu.

Freylis tam ležela.

Ulrión byl v mžiku oka dole ze sedla – již uklidněného koně – a u upírky, Alwan také.

„Bolí tě něco?“ zeptal se Ulrión vystrašeně, nejistě a vcelku zbytečně. „Tak řekni; bolí?“

„Ne,“ odvětila.

Zaraženě se narovnal. „Ne?“

„Ne!“ vyštěkla a posadila se. Opatrně se držela za zlomenou nohu, ze které proudem tekla krev.

„Jak tě tohle nemůže bolet?“ zeptal se ohromeně a nevěřícně zároveň. „Máš tu nohu vůbec?“ nevěděl co s ní má.

Pohlédla mu do očí. „Já necítím bolest, Ulrión. Od jednoho okamžiku už ne, ale cítím se... slabá.“

„Ztrácíš dost krve, potřebujeme to zaškrtit. Alwan!“

Lučištnice sundala Freyлис botu vysokou pod kolena, utrhla kus roztržené nohavice a zkušeně ji uvázala okolo rány.

„Musím tě odnést někam stranou,“ řekl princ a snažil se ji zvednout do náruče.

„V pořádku, za chvíli se mi to... ech... za chvíli se mi to samo... ech... zacelí.“

Když se s ní postavil, omdlela. Tělo upadlo do šoku. Levá ruka jí bezvládně visela a houpala se při každém princově kroku. Položil ji do trávy mimo cestu.

Alwan přivedla za uzdu Šípa a jeho koně. Vlk ji věrně následoval.

„Bude v pořádku?“ staral se Kryglen, který měl nepatrné tušení, že za to může on.

„Snad, musíme zastavit krvácení.“

Ilyson sesedl z koně, dal si ruce křížem přes hrud' a klidně pronesl: „Pokud vím, tak s námi jde i čaroděj. A jako takový by měl umět uzdravovat.“ Otočil se na zmiňovaného a dodal: „Není tomu tak, čaroději?“

„Prosím tě, Hargene. Nechci hned ztratit prvního člena družiny,“ poprosil Ulrion.

„Samozřejmě. Jen ustupte kousek stranou,“ poklekl k Freylis a opatrně si prohlédl ránu, ze které sundal škrtidlo. „Tst, kdyby mi mohla aspoň říci, jak jí to bolí, takhle to těžko poznám.“

„Neřekne. Ona necítí bolest,“ zopakovala Alwan její slova.

„Tak podle tohoto soudím, že má zde roztrženou tkáň až do masa... a copak je toto...?“ jemně se

dotkl tvrdého výstupku, který byl zalitý krví. Kdyby Freylis bolest cítila, vykřikla by tak hlasitě, že by všem zalehlo v uších. „Kost. Je to jednoduché, má zlomenou nohu,“ zakončil průzkum. Zvedl se a podíval na ostatní.

„Bylo by dobré s tím něco dělat,“ řekla Alwan, která tam stála s rukama v bok a potřásala světle hnědou hřívou.

„Vždyť ano, pokusím se.“ Vyhrnul si rukávy, zkoncentroval se a pronesl zaklínadlo. Ruce ho zabrněly, rána se zatáhla a zbyla tam pouze jizva. Tu uviděli, až když otřel krev.

„Vida, aspoň k něčemu jsi dobrý,“ utrousil Ilyson a odešel si sednout ke stromu.

„Probudí se sama, nebo jí pomůžeme?“ zeptal se Hargen.

„Já myslím, že to zvládne sama,“ odvětil Ulrion rychle, aby se náhodou čaroděj nepokusil o další kouzlo.

„Aspoň ušetřím energii,“ usedl ke stromu vedle a zavřel oči.

„Kde se tady vůbec vzali?“ odtrhla Alwan oči od upírky a pohlédla na Ulriona.

„Kdo?“

„Ti přízraci.“

„Těžko říci. Já ani přesně nevím, co to je,“ pokrčil rameny a také si našel strom, o který by se opřel.

„Princ, a nezná takovéto základní věci,“ zakroutil hlavou čaroděj. „Pokud si dobře vzpomínám, tak tito jezdcí byli kdysi lidé, utvořili společenství a snažili se chytit jedno zlo a jeho přísluhovače. Jenže právě to zlo je našlo dříve a uvrhlo na ně kletbu, přičemž při každém zabití kohokoliv zemřel jeden z nich a stal se přízrakem. Od té doby jezdí po světě a připomínají všem lidem, že ještě nejsou ztraceni a budou bojovat až do konce.“

„Oni už ale nemohou dojít do konce,“ podotkl Ulrion.

„Správně. Ale pokud by je někdo dokázal osvobodit nebo zničit, nemuseli by už nic dokazovat.“

„Jsi nějak moc chytrý, ne?“ rýpl do něj Kryglen.

Hargen nahlas vydechl: „Uznej můj čtyřnohý příteli, že jsem čaroděj a mám už zkušenosti s přízraky, duchy, spektry a tak dále.“

„Takže oni nejsou nemrtví,“ ujistil se princ a sedl si do tureckého sedu.

„Vypadám snad jako přízrak?“ ozval se Ilyson a otevřel oči. „Já jsem zpola nemrtvý, mou společností je nekončící agónie.“

„Jak to můžeš snést?“ nechápal Kryglen.

„Jak vidíš, tak docela dobře. Má výhoda je vyvolávání takových jako já. Téměř. Agónie skončí, až mne někdo zabije.“

„Tebe může někdo zabít?“ vyjelo z Kryglena nevěřičně.

„Samozřejmě, že ano,“ odvětil se zvýšeným hlasem naznačujícím lehkou podrážděnost. „Já nejsem nesmrtelný.“

„Na rozdíl ode mne,“ ozvalo se. Freylis se nemotorně otočila na bok. Veškeré rány

a modřiny od kopyt zmizely. Jen špína od hlíny zůstala na oblečení.

„Myslím, že nejsi,“ podotkl Ulrion. „Možná, že necítíš bolest, nezabije tě šíp do srdce, ale stále máš lidské vlastnosti.“

„Které myslíš?“ zeptala se, posadila a pohlédla na nohu, na které už nebyla nejmenší známka zranění. Vyjma té roztržené nohavice.

„Můžeš vykrvácet. Skoro jako před chvílí.“

„Tak to mě ještě neznáš. Nedokázal mě zabít ani ten jeden čaroděj.“

„Znám ho?“ ozval se Hargen.

„Jak to mám vědět? Na jméno jsem se nestačila zeptat, zemřel stejně rychle, jako vyslal to kouzlo,“ otočila na čaroděje hlavu. „Mimochodem dost

podobné, jaké jsi vyslal na Alwan,“ a zákeřně se usmála.

„Už jsem se omluvil. Nebude se to opakovat.“

„To doufám, že ne. Máš štěstí, že jsem to nečekala,“ procedila lučištnice skrze zuby.

Nečekala. To slovo připomnělo Ulrionovi jednu informaci, kterou jim řekl král.

„Jak to, že jsi nevěděla o těch přízracích? Otec přeci říkal, že máš citlivé smysly. Proč jsi nám nic neřekla?“ zeptal se vyčítavě.

Sklonila hlavu. „Věděla jsem o nich. Jenže se zjevili tak rychle, že jsem na ně nestačila upozornit. A navíc...“

„Navíc?“

Pohlédla na něj jedovatě zelenýma očima. „Navíc mi smysly říkají, že mezi *námi* je zlo,“ otočila se na upírku. „Je mi líto, Freylis, ale myslím, že jsi to ty,“ a znovu sklonila hlavu.

„Je mi to jasné. Já jsem přeci to nejhorší zlo, co vůbec existuje,“ přikývla, vstala a usedla vedle ní, přičemž hladila vlka, který se překvapivě nechal. To Alwan zarazilo. „Dobře. To ti říkají smysly, ale co ti říká srdce?“ upírka k ní zvedla oči.

Takovouto otázku vůbec nečekala. Pootevřela ústa a snažila se najít odpověď. Její smysly jí včas

upozorňují a tím chrání před zlem. Jenže se jimi nesmí nechat zmást. Občas musí také použít vlastní myšlení a schopnosti, aby zjistila pravdu, která nemusí být dvakrát potěšující.

„Jsi přítelkyně, která chce pomáhat,“ řekla konečně.

Freylis se pousmála.

„Neměli bychom pokračovat v cestě?“ zeptal se Kryglen lehce nejistě.

Bez jediného slova nasedli na koně a vyrazili dál. Freylis šla pěšky.

„Má milovaná Alphetaraz...“

„ – Nech si ty kecy, Bellatrix, a řekni mi rovnou, oč jde.“

Čaroděj se krátce zasmál. „Dobrá, jen se nerozčiluj.“

„To není rozčilování, jen mi vadí tvé pitomé poznámky.“

„Ale vždyť jsi má milovaná...“

„ – Sakra!“ vyjela po něm ostře. „Ty mne chceš vážně naštvat, že ano?! Toto téma jsme už uzavřeli! Tak bych ti byla vděčná, kdybys mi rychle řekl, co chceš.“

Bellatrix k ní přistoupil a chtěl ji obejmout okolo pasu. Mezi prsty čarodějčiny zvednuté levé ruky prolétly zelené blesky.

„Já tě varuji, Bellatrix,“ zasyčela.

Ustoupil. „Ale před několika lety jsi byla. Pamatuji si ještě, co se v tobě skrývalo za šelmu.“ Zelený blesk se odrazil od neviditelného štítu čaroděje a udělal ve stropě díru, na hlavu Alphetaraz spadal prach.

„Řekni mi, co chceš, nemám na tebe čas!“ vykřikla. „Ani náladu!“

„Řekl jsem si, že jsem byl k tobě trochu tvrdý, a proto ti dovoluji, aby ses mohla dívat na Hargena, až nás bude o všem informovat a věděla tak vše. Nic ti nezůstane utajeno.“

„Jenže to znamená, že zde budu muset být. Je mi jasný tvůj záměr, Bellatrix. Chceš mě mít nablízku.“

„Když to bereš takto,“ rozhodil ruce. „Chtěl jsem ti jen projevít laskavost.“

„Sobě jsi chtěl projevít laskavost. Odmítám tvou nabídku, Xire,“ otočila se k odchodu.

„Vidíš, že jsi na to nezapomněla. Dala jsi mi slib, Alphetaraz, a ty ho dodržíš, já to vím.“

Otočila se a chtěla na něj vychrlit tolik sprostých nadávek, že by je těžko spočítal. Pouze ho sjela nenávisným pohledem.

Nedojeli zase tak daleko a už je čekalo další setkání.

„Stát,“ přikázala Alwan ostře.

„Co vidíš?“ zeptal se Kryglen a vytasil meč.

„Nevidím, cítím,“ odvětila a sáhla do toulce na zádech. Šíp pomalu nasadila na tětivu a dvěma prsty ji lehce napjala, stále naslouchala svým smyslům.

Vlk začal vrčet a hledět směrem za ni. Lučištnice se odrazila rukou od sedla, seskočila a vystřelila. Šíp se zabodl do stromu a přišpendlil k němu za rukáv neznámou osobu. Ta osoba byla muž; starší, rozcuchaný, špinavý a vyděšený.

„Přeskočilo vám?!“ vyjel ostře. „Mohla ste mě zabít!“

„*Karaha*,“ zašeptala vlkovi a odepnula mu řetěz z krku. Vlk běžel k muži, sedl si před něj a výhružně cenil zuby za doprovodu vrčení.

„Di vode mně, bestie jedna!“ kopal nohama, ale vlk se ani nehnul. Naštěstí.

„Co jsi sakra zač?“ zeptala se Alwan a vytrhla šíp ze stromu.

„Vobyčejnej člověk, kterému ste málem ustřelila hlavu,“ odvětil nemile a vztekle.

„Buď rád, že jenom málem. Co chceš?“ podezřele se na něj dívala jedovatýma očima.

„Já nic, jen se dostat do města, ale když po mně bude každé střílet lukem, tak se tam nedostanu.“

„Není možná. Alwan, cítila jsi zlo a on...“ začal Ulrion a ukázal na muže.

„A co je podle tebe tohle?“ násilím vytáhla muži ruku ukrytou za zády, svíral v ní nůž.

„Pochybuji, že by nás nějak ohrozil,“ odfrkl Hargen a zkřížil ruce na prsou.

„On ne, ale oni ano,“ řekla Freylis a hleděla na kopce, na kterých stálo několik bojovníků s meči a štíty.

„Kdo?“

„Oni,“ odvětila a zasyčela jako kobra.

Muž se snažil využít nepozornosti ostatních a chtěl Alwan zákeřně bodnout do zad.

Vlk byl ale rychlejší, skočil po muži a začal mu drásat ruku, kterou se snažil chránit obličej.

„Já to nechápu. Tolik dobrého a cenného máš kolem sebe a tobě se to nelíbí?“ zeptala se dívka Ashnerch a rozčesávala své paní dlouhé, černé vlasy hřebenem posázeným malými drahokamy.

„Kdybys měla totéž co já, přestalo by tě to všechno bavit. Zatoužila bys po něčem úplně jiném.“

„Jak se znám, tak asi ne,“ zasmála se. „Všeho bych si užívala do sytosti.“

Černovláska se usmála a otočila se. Safírové oči si prohlédly tvář dívky. Znovu se usmála. „Klidně ti to všechno přenechám, jestli chceš. Víím, že mám štěstí jako nikdo, ale o tak moc jsem se nezasloužila. Ani po tom netoužím. Mým předurčením je něco úplně jiného. Víím to.“

Ashnerch se na ni podívala nevěřičně jedním okem. „Odkud to víš?“

„Od Yum,“ odvětila krátce, vstala a usedla před zrcadlo.

„No jistě,“ ušklíbla se dívka. „Ta stará čarodějnice. Kdo ví, co ti nakukala za nesmysly,“ kousla se do rtu, čekala totiž bleskovou reakci své paní. Znala ji tak dobře, že měla tu čest vidět

spoustu různých reakcí a většina z nich byla extrémně nebezpečných.

Jenže černovláska se pouze pomalu otočila na sedátku a upřela na ni své safírové oči plné pochopení. A smutku.

„Možná, Ashnerch... možná...“ a opět se zadívala do zrcadla.

Dívka viděla v odrazu sebe a ty oči, které se pomalu schovávaly za závoj černých řas.

Ulrión skolil dalšího muže ránou přes hrud' a břicho.

„K sakru co to je?!“ vyjekl jeden muž, když se na něj vrhla Freylis.

„Jsem tvá smrt,“ odvětila z nepatrné blízkosti a zakousla se mu do krku.

Muž pronikavě zařval a znehybněl.

Alwan prostřelila bojovníkovi lebku, šíp projel levým okem a vzadu koukal ven. Muž padl na strom, za kterým se chtěl schovat a svezl se po něm na zem.

„Už to vypadá na konec,“ řekl Ilyson zvýšeným hlasem a vytrhl meč z břicha dalšímu z nich.

Vlk se pustil do jednoho z těl, Alwan ho odtáhla a přivázala k řetězu, ten přivázala

ke stromu. Vlk si začal olizovat krev ze srsti.

„Také jsi nám mohl pomoci,“ vyčetl Ulrion Hargenovi jeho nepřítomnost v boji.

„Jak chceš,“ odvětil klidně, stál široce rozkročen s překříženými rukama a hleděl na kopec.

Na něm se objevili tři další bojovníci.

Byla noc a přšelo.

Černovlasá paní seděla v plášti s kapucí, po které stékaly pramínky vody, na koni. Ashnerch se schovávala pod široký šátek a loučila se se svou paní.

„Děkuji ti moc, Ashnerch.“

„Nechci, abys odjížděla. Co když se ti něco stane?“ popotáhla nosem dívka.

„Neboj se o mne. Qew mne ohlídá,“ odvětila s úsměvem a poplácala koně po mokré šíji. Ruce měla v rukavicích z černé kůže a drobným vyšíváním. Dostala je dárkem na cestu právě od dívky.

„Bude se mi stýskat.“

„Mně také. Nikdy na tebe nezapomenu, Ashnerch,“ naklonila se na stranu a dívku objala.

„Nikdy? To znamená, že se už nevrátíš?“

„Ne, to ne... ne, jen... prosím tě nedělej mi to těžší než to je. Prosím tě.“

„Nedělám, ono to stejně ani jinak nejde.“

Paní mlčela.

„Co mám říci králi?“

„Že ho mám hrozně ráda a vrátím se... Určitě.“
Zamlaskala na koně a pobídla ho patami, uháněla do temné noci. Za ní se ozývalo cákání vody a čvachtání bláta.

Ashnerch hleděla do tmy, kudy odjela její paní. Až po velmi, velmi dlouhé chvíli, se vrátila do hradu.

Hargenovi stačilo pouhé pozvednutí pravé ruky, aby mu z ní vylétlo modravé kouzlo, které narazilo do země a rozhodilo bojovníky do stran. Dva udělali ve vzduchu přemet, ten třetí dopadl přímo na břicho. Hargen zatřepal prsty, aby ho přešlo brnění, krátce si odkašlal a vyslal kouzlo podruhé.

Znovu mocný výbuch, znovu se ocitla tři těla ve vzduchu. Čaroděj se usmál a chtěl kouzlo vyslat potřetí.

Někdo ho chytl za kouzlící ruku, pohlédl na ni.

„To by stačilo,“ pravila Alwan a zabodávala do něj své jedovaté oči.

Podíval se na její ruku, ve které třímala luk. Pak do jejích očí. „Jasně,“ souhlasil.

Sevření pomalu povolovalo, až povolilo úplně.

„Potřebujeme nějaké živé,“ vysvětlila. „Ať víme, proč nás napadli,“ a šla zjistit, jestli tam někdo takový je.

„Pochybuji,“ zašeptal si čaroděj pro sebe a opět překřížil ruce na prsou.

Jeden se přeci jenom našel. Z břicha mu koukal kus ostrého pařezu. Ústa měl krvavá. Alwan k němu poklekla.

„Kdo vás poslal?“ Muž neodpověděl, otevíral ústa jako ryba na suchu. „Kdo vás poslal?!“ přitáhla si ho za košili u krku.

„Iv... asch... r... ch... rt,“ vydal ze sebe a umřel.

Pomalou ho pouštěla a zvedala se.

„Co jsi zjistila?“ vyrušil ji Ulrion.

„Nnic, nestihl mi to říci.“

„Musíme dál, nemáme moc času,“ pravil a schoval meč.

„Nám dal někdo časový limit?“ podivil se ironicky Hargen.

Ulrión seděl na koni, podíval se na něj a odvětil: „Do večera. Musíme být v Guve.“ Zamlaskal na koně a vyjel.

„Samozřejmě,“ utrousil Hargen a vyhoupl se do sedla klisny.

Alwan odvázála vlka a šla k Šípovi.

„Freylis?“ oslovil ji Kryglen. „Chtěl jsem jen..., chtěl jsem vědět, jestli... bys nechtěla nasednout...“ vykóktal.

Prohlédla si ho černýma očima a poté se usmála. „Pokud mohu.“ Pomohl jí na hřbet. Ucítil její studené ruce na břicho, svaly se mu samy stáhly.

Ozvalo se narážkové hvízdnutí. Hargen si jej neodpustil. Projel okolo nich a zopakoval jej.

„Dobře nám to začíná. A mimochodem,“ otočil se v sedle, „doporučuji ti si utřít ústa, Freydis.“

Upírka tak zaraženě učinila a podívala se na ruku, která byla od krve. Pak se utřela ještě rukávem.

Dveře do Rady se rozlétly.

Alphetaraz vešla pružně do místnosti, zastavila se až u tmavě mramorového stolu a posadila se na konec jeho nejdelší špice. Tento stůl

měl pro změnu tvar Enneagramu, takže to byla další z věcí, čím se čarodějky od Rady Hvězda odlišovaly. A byly za to velice rády, protože docela i splňovaly devět odlišných pohledů na svět. S drobnými výjimkami, samozřejmě.

„Sakra!“ sykla a praštila do stolu pěstí.

Andromedy seděly u stolu tiše a důstojně. Až na Arzachel z Keleru. Ta si pilovala nehty malým pilníčkem a celkově se tvářila, že se jí nic netýká.

„Co se stalo?“ odvážíla se první promluvit čarodějka napravo od Alphetaraz. Mladá čarodějka. Zrzavé vlasy měla volně rozpuštěné, takže jí zahalovaly ramena.

„Bellatrix je pěkný parchant,“ odvětila hlavní Andromeda. „Napřed mi ukradne misi, kterou povede do zrady a ne do pomoci, pak mi dovolí účast na pozorování a potom ještě ty jeho... tento... na nervy jdoucí kecy.“

„Ach, takže opět začal o vaší minulosti,“ utrousila Arzachel, která seděla nalevo o dvě místa od Alphetaraz.

Andromeda ji sjela zuřícím pohledem, na který Arzachel z Keleru nebrala ohled a stále se tvářila klidně. „Ano,“ přiznala a zatvářila se opovržlivě.

„Co mělo znamenat to pozorování?“ zeptala se elfka jménem Ghoja sedící na stejném místě jako Arzachel, ale na druhé straně. Jediná elfka z celé Rady.

„Na tu misi poslal Hargena, toho největšího tupce jakého vůbec mohl vybrat a dovolil mi, abych s ním mohla komunikovat kdykoliv jim bude sdělovat informace o cestě.“

„Hargena? Toho pablba?“ podivila se Tania Borealiz a prsty si upravila tmavě hnědou ofinu.

„Bohužel. Ach, to bude blamáč, to bude náš debakl, až se to Šedé Oko dozví,“ spráskla ruce Alphetaraz a tvář schovala do dlaní.

„Snad jejich, ne?“

Pohlédla na čarodějkku, která to vyslovila. „Náš. Uvažuj logicky; ode mne se očekávají moudrá a správná rozhodnutí. Takto to bude na mě, že jsem ho nezadržela. Truhlice má být chráněna a on ji chce sám zneužít. A já pak budu dělat co? Už mi nebudou věřit. Jediné na co spoléhám je, že je Hargen neschopný a nedokáže se zmocnit truhlice dřívě, než dorazí do Hořící skály.“

„Ale no tak,“ snažila se jí utěšit Talitha z Amardon. „Šedé Oko to určitě pochopí. Tu misi ti přeci Bellatrix ukradl, on bude nést následky.“

Žluté oči se na ni podívaly jako oči matky říkající, *mám jen tebe*. „Ale já musím být schopná tomu zabránit... A nejsem...“

„To je nepřípustné, Ashnerch! Nepřípustné! Jak jsi jí to mohla dovolit? Co tě k tomu vedlo?“ rozčiloval se král z království EnMorrov, spěchal k trůnu, aby si konečně mohl sednout po náročném dni. Dívka klusala za ním.

„Ale můj pane, nemohla jsem jí to zakázat, je to má paní a já nemám žádné právo jí něco zakazovat,“ bránila se.

„Ale máš mít rozum. Odjela úplně sama. Víš, co by se stalo, kdyby se už nevrátila?“

„Ale ona...“

„ – Zmlkni!“ Poslechla. Král měl ruku v pěst na opěradle trůnu a přemáhal se, aby se konečně uklidnil. „Varuji tě, Ashnerch, jestli se mi nevrátí v průběhu zimy, budeš za to zodpovědná a věř mi, že budeš draze platit.“

Dívka velmi dobře věděla, co jí čeká. Smrt. Zaplatí vlastním životem za smrt své paní.

Král na ni viděl, že si není jistá a nejraději by utekla a už se nevracela. Dělal mu dobře, když ji takto viděl.

Jenže letmý úsměv na jeho zarostlé tváři pozvolna mizel, když viděl, že se její výraz měnil v neoblomný a plně rozhodnutý.

„Ale Narxantela mě má ráda, nikdy by mě neopustila. Slíbila mi to,“ a odešla pryč.

Králi tato věta bloumala hlavou ještě hodně dlouho. Poté se odebral k večeři.

K večeru dorazili do města Guve. V nočních ulicích se potloukalo pár lidí, kteří je obdarovali udivenými pohledy, když viděli, jak se na kentaurovi někdo veze. Většina z nich ani nevěděla, že to, co vidí, je kentaur.

Minuli jeden dům, u kterého seděla černá kočka. Šelmička zaprskala a utekla pryč.

„Tst, to je vychování,“ zakroutil hlavou čaroděj.

„Nezlob se, Hargene, to je kvůli mně,“ řekla mu Freylis a usmála se.

„Promiňte, paní, mohu se na něco zeptat?“ zastavil Ulrion jednu stařenku, která se pomalu

šourala po špinavé ulici. Žena k němu zvedla hlavu a usmála se úsměvem bez několika zubů.

„Jen se ptej, mladíku.“

„Kde zde můžeme přenocovat?“

„Za rozumnou cenu,“ dodal čaroděj.

Alwan ho dloubla do žeber.

„Au.“

„Kušuj.“

„Za rozumnou cenu...“ zopakovala stařenka.

„ – Tak jsme to nemyslili...“ chtěl začít vysvětlovat Ulrion, ale zmlkl, protože stařenka pokračovala.

„...Tak to jedte do hostince U Obra, pojedete stále rovně a u třetí zatáčky doleva, nemůžete to minout.“

„Děkujeme vám, paní,“ poděkoval zdvořile princ.

„Jakápak paní, stará bába, mladíku,“ usmála se žena. „A tobě poradím, aby sis hlídal věci, poslední dobou se zde potloukají zloději,“ pomalu se šourala dál a stále si mluvila pro sebe. „Kdepak zloději, špatně vychované děti. Kdepak zloději, kdepak krást, dej s tím pokoj.“

„No... měli bychom jet tam, kam nás poslala,“ promluvil Kryglen.

Ulrión si jen pro sebe zavtěl hlavou a pobídl koně.

V hostinci U Obra bylo veselo. No veselo, spíše to znělo jako rvačka.

Slezli z koní.

„Vy počkejte tady, já se půjdu zeptat, kde můžeme ustájit koně,“ nakázal Ulrión.

„Tak na to zapomeň, ještě by se ti něco stalo. Půjdu já,“ odmítl Hargen, narovnal se a nebojácně vešel dovnitř.

Ozval se další zvuk připomínající rvačku, poté se rozrazily dveře a z nich vylétl Hargen. Dopadl na bok před nohy Alwan, která se chtěla začít smát, ale ovládala se. Nebo se o to snažila.

„Nemusíš to tak přehánět,“ pravil Hargen dotčeně, zvedl se a očistil od prachu. „Když jsi tak veselá, zkus to sama,“ a ukázal na dveře.

Lučištnice se hlasitě zasmála a šla, doprovázená vlkem a Freylyis. Dveře se zavřely. Nastalo ticho.

„To je divné,“ utrousil Hargen.

Po chvíli se vrátila Freylyis. „Koně můžete ustájit vzadu na dvoře, je tam stáj,“ řekla a vrátila se do hostince.

„To je dobře, já tu budu s nimi, aspoň nám je neukradnou ti zloději,“ řekl Kryglen, když dorazili na ono místo.

„Dobře. Přineseme ti nějaké jídlo,“ souhlasil Ulrion.

„Děkuji.“

V hostinci se v jednom rohu krčili hosté, pár mužů co se před chvílí prali. Naproti nim seděl vlk a výhružně vrčel a hlídal.

Alwan usedla ke stolu v rohu, tak akorát pro šest lidí, a upíjela ze svého korbele, zbylé čtyři čekaly na ostatní.

„Byla bych vám velice vděčná, kdybyste si pro dnešek odpustili vaše každodenní rvačky a pokračovali v nich zítra, až tu nebudeme. Souhlasíte?“ řekla Freylis, která stála za vlkem.

„Jasně, v pohodě. Jen si drž to zvíře,“ řekl jeden chlap s čepkou sešitou ze všeho možného.

Alwan zapískala, vlk se otočil a šel k ní. Předními tlapami se opřel o lavici a olízl své paní tvář. Lučištnice se usmála a podržala ho na hlavě.

„V pořádku, pánové. Jako bychom tu nebyly,“ promluvila Freylis klidně a šla si přisednout ke své společnosti.

Hosté se ještě chvílku zdráhali, ale poté; jako by tam ty dvě skutečně nebyly. Ani vlk.

Zbytek výpravy vešel do hostince zadním vchodem ze dvora a usedl ke svému stolu. Každý se

chopil svého korbele, přitukli si na zdraví a napili se plnými doušky.

Ulrión si utřel ústa od pěny. „Hostinský!“ zvolal a naznačil mu, aby přišel.

Když muž poslechl, došlo Ulriónovi, proč se hostinec jmenuje U Obra. Vždyť ten muž musel mít více jak dva metry výšky a aspoň sto padesát váhy ve svalech. Ale rozjařená, zarostlá tvář a veselé oči napovídaly k mladému člověku se smyslem pro humor. Ale též pro vážnost situace.

„Pán poroučí?“ zeptal se vesele a přehodil si zástěru přes široké rameno.

„Chtěli bychom něco k jídlu, co nám můžeš nabídnout?“

Hostinský se usmál a vypadal jako tygr, který vidí šťavnatou kořist. „Kuřátka s bramborem, uzené a třeba i polévku.“

Ulrión se podíval na ostatní, kteří pokývali hlavami. „Dones všechno.“ Z měšce vytáhl zlaťák a hodil ho na stůl, až to zacinkalo. „To máš od cesty.“

Hostinský zlaťák vzal a s úklonou odešel pro jídlo.

„Napřed se najíme a poté vykoupeme. Ty hlavně, Freylis. Neuškodilo by ti, kdyby sis přemáchla i oblečení,“ řekl Ulrión a znovu se napil.

Upírka přejela pohledem po hostinci: veškeré pohledy, které na ni byly vrženy, se rychle odvrátily. Pokrčila rameny.

Hostinský donesl první chod večere. Pět kusů.

„Pane hostinský,“ oslovil ho znovu Ulrion, „rádi bychom zde přespali a vykoupali se. Bylo by to možné?“

Hostinský přejel pohledem všech pět hostů a logicky si z toho odvodil své. Kdyby Hargena nevyhodili ven, byl by z nich nejčistší. „Ano, je to možné. Jste přeci

U Obra,“ zasmál se muž.

„Díky, tak po večeři nám doneste káď do volného pokoje.“ Další hozený zlaťák chytil muž dříve, než stačil dopadnout na stůl. A s úklonami odešel.

„Ty víš jak si lidi omotat kolem prstu, jen co je pravda,“ pronesla Alwan.

„Nechci mít hned nepřátele,“ zakousl se do veliké brambory na vidlici.

Kuřátka na šalvěji snědli během chvilky. Také vlk dostal půlku a spokojeně ji žvýkal pod stolem.

Začala hrát muzika.

Několik děvčat, co v hostinci pracovalo, vyskočilo na stoly a dalo se do tance doprovázeným radostným vískáním. To bylo něco pro Hargena.

„Omluvte mne na okamžik,“ oznámil a i s korbelem se šel podívat blíže.

Uzené zmizelo stejně rychle jako předchozí chod. Alwan se na chvílku vytratila.

Všichni tleskali do rytmu tance a hlasitě se smáli.

Freylis dojíдалa zeleninovou polévku. Až teď jí došlo, že je Alwan pryč. Podívala se pod stůl, vlk tam spokojeně spal s hlavou na předních tlapách. Nejistě se rozhlédla po hostinci.

Nic.

Alwan odnesla kus uzeného, polévku a korbek piva Kryglenovi, který mezitím sám od sebe odsedlal jejich koně a vysušil je od potu otěpkou slámy. Poděkoval za jídlo, ale jediné co snědl, byla polévka, protože byla plná zeleniny a vypil trochu piva. Jako kentaur se živil stejně jako kůň, takže se najedl s ostatními zvířaty ve stáji.

Vracela se dovnitř.

U vchodu stál opilý muž, který páchl, jakoby se v tom pivě vykoupal. „Ale ale slečinko, neměla byste se tu potulovat sama,“ vysoukal ze sebe a špinavou rukou ji objal okolo ramen.

„Dej tu hnátu dolů,“ procedila skrze zuby, ale nijak se nepohnula. Ani se na něj nepodívala – radši.

Muž se zasmál, poté byla slyšet rána a za ní následoval dutý zvuk. Alwan se zprudka otočila, protože mezi těmi zvuky, zmizela ruka z jejích ramen. Freylis se tam znenadání objevila a složila muže jednou pěstí do sanice. Teď ležel na zemi polítý pivem.

„Proč se jen nemůžou chovat slušně?“ povzdechla si upírka. Lučištnice se usmála, zavrtěla hlavou a společně se vracely ke stolu.

Hargen se už opilecky lísal k jedné dívce, která se hlasitě smála a pravidelně doplňovala jeho korbek.

Hostinský přišel k Ulrionovi.

„Vaše káď je už na místě, pane,“ oznámil.

„Výborně, zavedeš nás tam.“

Alwan šla pro čaroděje, který sotva seděl vzpřímeně, chytla ho pod pažemi a odváděla do pokoje s kádí. V tom pokoji byla jedna postel, stůl a okno. A zapálené svíce.

„Kolik ještě máte volných pokojů?“ zeptal se princ, když byl s tímto docela spokojen.

„Ještě tři, pane,“ odvětil hostinský. „Dva jsou hned tady, třetí támhle na konci chodby vpravo.“

„Ten vzadu bereme my dvě,“ řekla Alwan a složila Hargena na postel.

Ilyson se nepatrně zamračil.

„Kde máš vlka?“ zeptal se.

„Poslala jsem ho ke Kryglenovi, bude hlídat naše věci,“ odvětila a sklonila se k Hargenovi v úmyslu ho vzbudit. „Hargene, vstávej,“ začala a něžně se dotkla jeho tváře.

Něco zamručel. Dostal facku, která ho vzbudila jako vědro studené vody. Mohl být rád, že to skutečně nebyla ta voda.

„První půjdete vy dvě, my na chvíli navštívíme Kryglena,“ řekl Ulrion. „Vstávej Hargene, potřebuješ na čerstvý vzduch.“ Všichni tři odešli.

Freylis stála u okna a hleděla na zářivý měsíc, který byl tři dny po úplňku. Uslyšela cvaknutí zámku. Chvilku na to šplouchnutí vody.

Plivla ven.

„Tak pojď, voda je krásně teplá,“ řekla lučičtice. Upírka se otočila a krátce se zadívala na Alwan, která si drhla paže houbou. Z vody vycházela pára.

Začala se svlékat.

Ulrion nechal v brašně na sedle bílou truhlici ze slonoviny, věřil vlkovi a Kryglenovi.

Hargen vedle stáje vykonával potřebu.

Ilyson beze slova dal najevo, že je spokojený s prací Kryglena. Jen překontroloval věci na sedle.

Vlk ležel u sedla Hargena a vypadalo to, že spí.

„Najedl ses, Kryglene?“ zeptal se Ulrion. Právě si na to vzpomněl.

„Ano, Alwan mi jídlo přinesla.“

„To je dobře. Za chvílí se budeme koupat a ty...“ zarazil se a znejistil.

„Já už se o sebe postaral, díky.“

Princ pokýval hlavou. „Výborně. Vyspi se dobře, zítra nás čeká dlouhá cesta,“ rozloučil se. Vrátili se do hostince.

Kryglen si založil ruce přes širokou hrud', sklonil hlavu a zavřel oči.

Dívky zrovna vycházely z pokoje po koupeli v bílých košilích po zem a v ruce držely vyždímané oblečení. Těžko říci, kde ty košile sehnaly.

„Dobrou noc,“ řekly nastejno a pokračovaly do svého pokoje.

Hargen si smutně povzdechl, Ulrion jen pozvedl ruku, protože více nestihl, Ilyson neudělal nic.

V posledním pokoji byla dvojlůžková postel.

Freylis spala jako nemluvně. Zato Alwan nemohla dlouho usnout. Ležela na zádech pod tenkou přikrývkou s rukama za hlavou a koukala do stropu.

Otevřeným oknem naproti postele prosvítalo několik paprsků měsíce. Freyлис se převalila a

přehodila nevědomky ruku přes její pas, jakmile ucítila teplo jejího těla,
více se přitiskla.

Alwan se podívala na ruku na svém pase, poté otočila hlavu na upírku. Smutně se usmála a poté se opět zahleděla do stropu.

A vzpomínala. Vzpomínala na to, co kdysi bylo. A doufala v to, co snad bude.

Členové Šedého Oka stáli okolo křišťálové koule na černém podstavci, vytesaném do tvaru oka, která jim před chvilkou ukázala Radu Andromedy.

Byli čtyři. V dlouhých, světle šedých hábitech se širokou kápí jako mniši. Nikomu nebylo vidět do obličeje.

„Netušil jsem, že dokáže mít Alphetaraz strach,“ podivil se jeden člen, podle hlasu to byl poměrně mladý muž.

„A právem,“ dodal druhý, podle hlasu o něco starší. Stál křížem proti mladšímu.

„Ale no tak, ona nemá strach, ale obavy, a to je rozdíl,“ odmítala jejich mínění dívka, stojící vedle staršího.

Jeden druhému hleděli do očí, ale kvůli temné místnosti, ve které byli, a širokým kápím to nebylo vůbec poznat.

„No jistě, naše sestřička vždy musí mít jiný názor,“ podotkla jízlivě druhá žena vedle prvního muže. Též starší než první.

„Ale vždyť je to pravda.“

„A je pravda, že i právem,“ dodal mladší muž.

„Ale trochu se mi to nezdá,“ řekla starší žena.

„Tolik se přeci snažit nemusí.“

„Ona se nesnaží, jen je více ambiciózní, toť vše.“

„Ach Werekew, Werekew, sestřičko naše...“ začal mladší muž.

„ – Nejsem tvoje sestra, Ermeane!“ vyjela ostře.

„Promiň, nerozčiluj se.“

„Já se nerozčiluji, jsem jen...“ odmlčela se.

„Naštvaná,“ dodala Azathet.

Werekew si přejela rukou po schované tváři.

„Proč?“ zeptala se a pohlédla na ostatní. „Proč to děláte?“

„Co děláme?“ zeptal se Riandor.

„Proč mne tak srážíte? To, že jsem nejmladší, přeci ještě neznamená, že mě budete stále zesměšňovat.“

„Mýlíš se, Werekew. Už jsme ti řekli co je tím důvodem,“ zavrtěla hlavou Azathet.

„Já vím,“ pokývala hlavou. „Závist.“

„Ano,“ souhlasil Riandor.

„Závist,“ dodal Ermean.

Ráno bylo ve městě Guve pozdvižení. Všichni hosté byli rozčilení, neboť zjistili, že je někdo okradl. Hosté byli sice pouze tři, ale dokázali udělat rozruch za dvacet lidí.

Když okradení zjistil i Ulrion, první věc, co ho napadla, bylo, že ho opustí družina.

Ty zlaťáky dostal proto, aby se o ně postaral za to, že se oni budou starat o něj, a to teď zjevně nebude možné.

Jak jen jim to řekne? Jedna věc ho napadla; vyčíst to Alwan, že je včas nevarovala.

Zamířil na dvůr, na kterém už Ilyson a Alwan sedlali koně. „Kde je Hargen?“ zeptal se nejistě.

„Šel se nasnídat,“ odvětila upírka, která se neslyšně objevila za ním.

„A sakra,“ rychle běžel do hostince.

Hargen seděl u stolu, před ním byl talíř s míchanicí, pažitkou a chlebem.

„Hargene. Žádná snídaně,“ odtrhl mu lžičku od úst.

„Hej, podívej se, co jsi udělal. Ušpinil jsi mi plášť.“

„Sakra, poslouchej mě, nemáme čím zaplatit,“ sykl mu do obličeje.

„Aha, to je zlehka problém. Takže jsem o hladu.“

„Nejsi, máme něco v zásobě, ale nechtěl bych, aby si na mě ukazovali.“

„Chápu, tak jdeme,“ zvedl se a odcházel.

„Počkej, a co...?“

„Později,“ chytil ho za plášť a táhl ven.

„Rychle pryč,“ řekl čaroděj a vyhoupl se do sedla své klisny.

Kryglen byl tak hodný, že ji osedlal.

Nečekali a rychle uháněli pryč. Když byli od hostince v uctivé vzdálenosti, koně zvolnili krok.

„Něco bych ti chtěl říci, Alwan,“ začal Ulrion a podíval se na ni. Ty zelené oči jej děsily. „Tedy, já... totiž...“

„Ano?“

Teď se bál ještě více.

„Pročjsinámneřeklažejsouhvostincizloději?“ vychrlil ze sebe rychle, že mu nebylo rozumět. Aspoň doufal, že mu nebylo rozumět. Hleděla na něj velice klidně. Ano, určitě mu nerozuměla. Teď se ho zeptá, jestli by to mohl zopakovat a on jí řekne něco úplně jiného.

„Byla jsem od vás přes celou chodbu, nejsem netopýr, abych neustále vysílala vlny,“ odvětila velice klidně.

Zastavili se.

Ulurion chtěl něco říci, chtěla ho přerušit, ale ji zas přerušil Ilyson. „Na něco jsi zapomněl, Ulurione,“ princ se na něj podíval. „Jedno zlo s ní bylo v pokoji.“

Freyllis se plácla do čela a schovala se za zády lučištnice.

„To je pravda,“ souhlasila lučištnice. „A navíc, neberu zloděje za zlo. Kdyby nás chtěli zabít, to by bylo něco jiného.“

„Dobrá, to teď necháme stranou, hlavní věc, která nás teď má trápit, jsou ty zlaťáky, musíme je někde sehnat, jinak máme po hostincích,“ pronesl Hargen zkroušeně. Toho se bál nejvíce. Měl za to, že tam najde nějaké pěkné dívky, aby se mohl trochu pobavit.

„Mně nic nenapadá,“ přiznal princ.

„Něco prodat?“ zkusil Kryglen.

„Třeba tebe jako mluvícího koně kejklířům,“ řekl Ilyson.

„Neprovokuj mne, nekromante.“

„Máš pravdu, můj čtyřnohý příteli,“ pravil Hargen a přitiskl si ukazovák ke rtům

na znamení, že přemýšlí. Nebo že to aspoň předstírá.

„A co bys chtěl prodat? Nic nemáme,“ rozhodil Ulrion ruce.

„Třeba jeho,“ zašeptal a nenápadně tím prstem ukázal za sebe.

Jeho spánku se dotklo něco ostrého.

„Já tě varuji, Hargene. Nechej mého vlka na pokoji,“ promluvila Alwan mrazivě.

Opatrně a pomalu otočil hlavu, mrkl, když se mu hrot šípu zaleskl do oka. Nevinně se uchechtl. „Byl to jen nevinný nápad.“

„Ten šíp ve tvé hlavě by byl také nevinný.“

„Dost. Nechte toho,“ přikázal Ulrion unaveně.

„Umí někdo z vás dobře číst?“ ozvala se Freylis, hledíc na jeden sloup od jednoho

z domů. Otočili na ni hlavu s výrazem, jako když promluvil blbec. „Jo jistě, vy všichni, dobře. Tak to někdo přečtete, já rozpoznám hlavně ten obrázek,“ a ukázala na sloup. Dvěma hřebíky tam byl přitlučen špinavý papír žlutavé barvy.

Každý si to přečetl sám pro sebe. Freylis uměla přečíst jen pár slov. A právě ta dost podstatná, aby se o text zajímala dále.

Hargen uznale zahvívá.

„To zní dobře,“ pokýval hlavou Kryglen.

„Jen se musíme zeptat někoho, kdo o tom něco ví,“ rozhlížela se Alwan po lidech, kteří okolo nich bez povšimnutí procházeli. „Pardon pane, já...“ Postarší muž si jí ani nevšiml a pokračoval dál. „Promiňte prosím...“ další muž si jí též nevšiml. „Mohl byste mi...“

„Dej mi pokoj!“ okřikl ji další muž, tentokrát mladý, ale poměrně nevrlý.

Hargen se snažil nahlas nerozesmát, když viděl její výraz.

Freyllis otočila oči v sloup, slezla z koně a šla za mužem. „Hej, na něco se tě chtěla zeptat,“ chytla ho za rameno. Opovržlivě na ni pohlédl, chytl ji za ruku a snažil se ji sundat. Nešlo mu to.

Více stiskla. Muž zasténal a pomalu šel do kolen.

„Teď půjdeš hezky se mnou,“ táhla ho k ostatním. Muž za ní klopýtal. „Zeptej se ho znovu,“ strčila do něj, až padl na zem.

„Chceme se zeptat na ty zápasy. Kde jsou?“ lučištnice ukázala na sloup.

Muž se podíval na upírku. Nakopla ho.

„Je to ve vedlejším městě, v Hunergeru, já tam ale nikdy nebyl, museli byste se zeptat někoho z tamních lidí. Jen vím, že to není žádná sranda,“ vysypal ze sebe.

„Hodný,“ pochválila ho Freylis, zvedla za košili a odstrčila.

Muž utíkal pryč.

„Víte kde je ten Hunerger?“ zeptal se Kryglen.

„Že bychom se někoho zeptali?“ uvažoval Hargen a opět se snažil potlačit smích.

„Zbytečné,“ odmítl Ulrion a pobídl koně. „Já vím, kde to je.“

„Ušetřená mluva,“ pochválil si čaroděj.

Za hlavní bránou se koně dali do cvalu.

Černovlasá paní uháněla temnou a deštivou nocí.

Uháněj, jen uháněj, my to zvládneme, uvidíš. Změníme svůj osud, jsme blízko, tak blízko, nesmíme to teď vzdát. Uháněj, nezpomaluj, nezastavuj, uháněj statečně dál.

Jsmo blízko, dokážeme to, společně.

Uháněj můj příteli, uháněj dál temnou a deštivou nocí.

Alphetaraz byla ve své ložnici, seděla před zrcadlem a rozčesávala si vlasy.

Bellatrix se objevil v rohu ložnice tak, že ho neviděla v odraze. Dým pomalu ustával.

„Říkala jsem ti již tisíckrát, abys klepal, Bellatrix,“ neotočila se, pokračovala ve své činnosti.

Pobaveně se usmál a vykročil k ní. „Já vím. A již tisíckrát jsem to nedodržel.“ Zastavil se na pár kroků od ní.

„Co zase chceš?“

Pokrčil rameny. „Vidět tě.“

„Tak už jsi mne viděl, můžeš jít.“

„Ale Alphetaraz, proč se tak chováš? Udělal jsem ti něco špatného?“

Prudce vstala a otočila se. Bílá noční košile, dlouhá až na zem, nebyla – bohužel pro něj – průhledná. „Ano; narodil ses.“

Zasmál se. „Za to ale nemůžu.“

„O to hůře,“ prošla okolo něj a zmizela za dřevěným paravánem rudé barvy. „Je mi jasné, že jsi nepřišel, jenom abys mě viděl. Takže o co jde?“ začala se převlékat.

Bellatrix si sedl před zrcadlo a prohlížel si veškerou kosmetiku čarodějky, a přitom mluvil: „Přišel jsem se znovu zeptat, jak ses rozhodla.“

„Co myslíš?“

„Že můžeš komunikovat s Hargenem, až nám bude podávat zprávy.“

„Už jsem ti odpověděla; odmítám tvou nabídku.“

„Ale proč? Budeš všechno vědět, máš na to právo.“

Chvilku bylo ticho, čaroděj ale dobře slyšel slabé zavrčení od čarodějky a usmál se.

„O právu mi tady raději nic neříkej. Proč jsem jen byla tak pitomá?“ vyšla ven v přiléhavých šatech olivové barvy. Nijak se nepohnul, i když ho oči prozrazovaly.

„Měla jsem jedinečnou příležitost dokázat Šedému Oku, že jsem velice schopná dobře rozhodovat a správně plnit svou funkci, ale jako ta nejnaivnější nána jsem šla za tebou, abych se s tebou poradila. Uхни.“

Uvolnil jí místo. Dodělávala svou každodenní toaletu.

„Hm... já se teď zeptám, proč jsi za mnou šla a stejně nedostanu odpověď, je to tak?“

Prudce se otočila. „Protože...“ nemohla přijít na ten správný důvod. Nebo ani nechtěla přijít na ten správný důvod. Anebo ho věděla, ale nechtěla ho vyslovit. Mávla rukou a opět pokračovala ve své činnosti.

„Jsi nějaká napjatá, nechceš uvolňující masáž? Bude ti po ní lépe,“ už se chystal, že začne.

Pozvednutá pravá ruka – mezi jejímiž prsty prolétávaly zelené jiskry – ho ale zastavila.

„Ještě slovo nebo nějaké gesto a zapomenu na to, co kdy bylo. Teď zmiz.“

„To bych nerad,“ řekl a zmizel.

Já také ne, pomyslna si a dál zvýrazňovala víčka stejně olivovou barvou jakou měly její šaty.

Město Hunerger bylo na severovýchod od města Guve, takže trochu jiným směrem než měla družina jet. Tam to žilo.

Zrovna se tam konal tradiční trh; všude plno stánků, lidé, kteří kupovali, lidé, kteří prodávali. Kejklíři, stany s věstkyněmi, fakiři a mnoho, mnoho dalších. Trh byl sice v plném proudu, ale přeci jenom si pětice projíždějících koní všimli. Vlastně čtveřice. Obdarovali je pouze krátkým pohledem bez jakýchkoliv známek emocí a opět se věnovali buďto prodeji nebo výhodné koupi.

I tam na sloupech byly nažloutlé papíry, které zvaly na podívanou v zápasech.

Slezli z koní.

„Promiňte, pane, mohu se na něco zeptat?“
oslovil Ulrion kováře, který mocně bušil do
rozžhavené podkovy.

„Ale ano,“ souhlasil kovář unaveně.

„Chceme se zeptat na zápas, který se tu koná.“

Kovář na něj vrhl přímý pohled zpod hustého
obočí, přestal bušit do podkovy.

„Tak to pozor, mladej, tyhle zápasy nejsou žádná
sranda. Ani já jsem v nich nevyhrál.“

Ulurion polkl slinu, protože kovář byla dobře
vypracovaná horda svalů, které se leskly potem. „A
můžete nám říci aspoň, kde se to koná?“

„Když půjdeš furt rovně, dojdeš před velikej
stan, nemůžeš to minout,“ mávl kovář mohutným
kladivem a pokračoval ve své práci.

„Júů, mamí, podívej; ten pán má zadek jako náš
valach!“ křičelo malé děvčátko s dvěma drobnými
cůpky na pečlivě učesané hlavě.

Kryglen se opatrně otočil a usmál se. Děvčátko si
cumlalo špinavé prstíky a pozorovalo ho velikýma a
zvědavýma očima.

„Buď zdráva,“ pozdravil.

„Mamí, on mluví!“ zakřičelo.

„Vinni, Vinni! Pojď sem, neobtěžuj,“ přišla
matka; mladá žena se zvláštní barvou vlasů a ještě
zvláštější barvou očí.

Kryglen polkl slinu.

Vzala si malou Vinni do náruče. „Nezlobte se, ještě nikdy neviděla kentaura.“

„V pořádku,“ nevěděl, co by ještě řekl.

„Mami, co to je kentaur?“

„To je on, zlatíčko, až po břicho je to člověk, ale zbytek je kuň, vidíš?“ vysvětlila a přitom ukazovala na Kryglena, který pohrabával kopytem.

„Je hodný?“

„Určitě. Ale teď už pojd', musíme za tatínkem.“

Kryglen v duchu zaplakal. Stiskl ruku v pěst a smutně vzdychl.

„Jen přistupte blíže, pane, na tři zásahy, zkuste shodit všechny!“ zval jeden muž ke strefování váz kameny.

Oslovovaný rád přijal a položil na stůl minci. Vzal si první kámen, hodil a... nic. Druhý a... nic. Třetí a... opět nic. Muž se zamračil, vytáhl další minci a zkusil to znovu. Když se mu to ani teď nepovedlo, začal se rozčilovat. Další mince zacinkala o stůl.

Hargen, který to nenápadně pozoroval, k němu přišel. „Dovolíte, pane?“ oslovil ho

a rukou nenápadně přejel nad kameny.

„Nedávejte tolik síly, stačí jen trochu švihnout zápěstím, ne celou rukou. Ano? Předvedu vám to.“

Vzal si očarované kameny a házel; co hod, to strefená váza.

Muž, kterému stánek patřil, tam jen stál s otevřenou pusou, protože si byl jist, že takovýmto stylem házení by to s jeho *vylepšenými* vázami ani nehnulo.

„Těšilo mne,“ rozloučil se Hargen a zmizel, jak nejrychleji uměl, protože neměl na zaplacení.

„Nějaké šperky, slečno? Třeba tento náhrdelník z jantarů, nebo zde; náramek z křišťálů. Jen se podívejte.“

„Děkuji, ale ne,“ odmítla Alwan slušně. Byla zklamaná, že si nemůže nic pořídit, měl tam tolik krásných věcí.

Okolo Ilysona poletovalo několik slečen, které se značně předváděly. Nekromant je ignoroval, jak se jen nejvíce ignorovat dá, a postupoval dál k místu zápasu.

Ulrión už tam čekal s Kryglenem.

„Kde jsou ostatní?“ zeptal se princ.

„Nevím, ale už bych byl raději pryč.“

„Copak? Ty nerad trhy, nekromante?“ ušklíbl se Kryglen. Co to viděl v jeho očích? Strach? Nejistotu?

„Ani ne,“ odvětil a zahleděl se do rušného davu.

– Hele, podívej se na něj. Nemá náhodou strach?

– Určitě, má naděláno v kalhotách.

– Tak to jdu od něj dál, nechci smrdět.

– Ha ha! Ne, počkej ještě chvíli. Už asi chápe, co po něm chceme.

Mladík vzal bič, ohnul ho v rukách a pak udeřil.

Výkřik.

– Nevypadá to tak, je blbej jak vrata.

– Nekecej, vždyť je jasný, co je zač. Jen ho k tomu musíš donutit.

– Ale trvá to, mě už to nebaví.

– Tak běž, já to dodělám.

– Dobře, sejdeme se v hospodě.

Druhý mladík odešel. První se sehnul k tělu na zemi.

– Tak co ty trosko, budeš poslouchat, nebo ne?

Ticho.

– Ne? No jak chceš...

Udeřil bičem. A znovu a znovu. Křik se ozýval do dáli. Nikdo ale nepřišel na pomoc.

Bolest rejdící po celém těle jako vystrašená myš v bedně, nemůže se hýbat, nemůže křičet. Nemůže vůbec nic...

„Hej, Ilyson,“ řekl Ulrion a položil mu ruku na rameno.

Ilyson se vzpamatoval.

„Jsi v pořádku?“

„Jasně, jsem... Jsem.“

„Dobře,“ pokýval princ hlavou. „Jdeme se zeptat.“

Až teď si Ilyson všiml, že jsou již všichni. Skoro všichni.

„Jdu dovnitř, vy tu zatím počkejte a doufejte, že to vyjde.“ Princ zmizel ve stanu.

„Budeme doufat, nic jiného nám nezbyvá,“ řekl Hargen a z nudy si začal čistit přívěsek Keltské osmičky. Alwan si kontrolovala hroty šípů. Kryglen pořád myslel na tu ženu s malým děvčátkem.

Ulurion se za chvíli vrátil. „Mluvil jsem s mužem, co to pořádá. Jedná se o boj beze zbraní, bojuje jeden proti jednomu. Odměna pro vítěze je polovina ze sázek, na ruku. Je pouze jedna podmínka – nesmí zápasit čarodějové.“

„Ach,“ vzdychl Hargen. „Diskriminace čarodějů.“

„Je to tak spravedlivé, nemůžeš toho druhého sežehnout nějakým kouzlem,“ vysvětlila mu Alwan.

„Já vím,“ ohrnul nos. „Ale je to sranda,“ a začal se smát.

Ulrión se poškrábal na spánku. „Takže: Hargen je čaroděj, ten ne. Kryglen není člověk, Alwan by hned zabili, Ilyson je tak napolo čaroděj. Takže zbývá...“

„ – Takže zbývám já,“ přerušil ho někdo.

„Pořád zapomínáš, že jdu s vámi?“ dodala Freylis a postavila se ke Kryglenovi.

„Copak ty jsi někdy bojovala? Vždyť by ti dal jednu ránu a šla bys k zemi. A mrtvá, nebo zraněná bys nám byla k ničemu,“ pronesl čaroděj.

„Má pravdu, Freylis, jsi mladá křehká dívka a nic proti; o tu výhru nám jde hodně,“ souhlasil princ a snažil se, aby ji nenaštvál.

Podívala se na Kryglena.

„Nerad bych tě viděl zmrzačenou,“ řekl a pokrčil ramenem.

Pohlédla na Ilysona.

„Myslím, že Ulrión má větší šanci na vítězství,“ prozradil svůj názor.

S prosíkem v očích se otočila na Alwan.

Lučištnice chtěla odpovědět.

Roztáhla se plachta stanu a z ní vyběhli čtyři muži s nosítky, na kterých ležel muž

s nesčetnými modřinami a krvavými šrámami po těle. Byl při vědomí, ale měl značné bolesti. Nehledě na levou nohu, která byla zkroucena v nepřírozené poloze. Vyběhli ven a pokračovali pravděpodobně k nejbližšímu lékaři. Hlavně to vykřikovali.

Bylo naprosto jasné, že to byl zápasník, který prohrál. A nebyl to zrovna dvakrát přeložený vítr. Postavu měl statnou, ale zjevně to v boji nestačilo.

Ulrión doufal, že toto jí to dostatečně vymluví. Sám ale viditelně polkl.

Pohlédli na Alwan.

„Já říkám, ať jde dovnitř.“

Freylis se s díky pousmála.

„Proč?“ nechápal Hargen.

„Nic proti tobě, Ulrión, ale ona je upírka...“

„...Vlastně jsem hybrid...“ špitla Freydis nesměle.

„S mimořádnou silou, má více šancí než ty. A pak..., ty jsi princ a tvůj otec na tebe spoléhá, takže pokud bys prohrál, bylo by to velmi špatné. Pro všechny.“

Pochopil to. „Takže ty bys raději riskovala její život než můj, je to tak?“ řekl smutně.

Alwan sebou trhla. Upírka se zasmála.

„Jaký život? Můj život skončil před dvaceti lety, Ulrione,“ zpříma mu hleděla do očí. „Já jsem mrtvá.“

Nastalo ticho, promluvil až po chvíli: „No dobrá, bojuj tedy, ale chci, abys věděla jedno:“ napjatě ho poslouchala, ostatní také, „závisí na tobě naše cesta. Tak ať se ti daří.“ Až nyní pustil její ruce, které předtím držel.

„Ty to zvládneš,“ věřila jí Alwan.

„Já se budu modlit,“ rozhodil ruce Hargen.

„Hlavně na sebe dávej pozor,“ nic jiného Kryglena nenapadlo.

Ilyson pouze pokýval hlavou. To stačilo.

Vešla do stanu. Tam byl muž ve středních letech ve velmi širokém plášti azurové barvy. Černé vousy měl upravené na mušketyra. Pohlédl na Freylis a prsty si prohrábl delší černé vlasy, které se jemně vlnily.

„Hádám, že jsi přišla bojovat,“ řekl. „Máš docela odvalu,“ začal okolo ní kroužit jako sup.

Nevěděl, že pochází od Ulriona, který tam byl před chvílí.

„Na čarodějku nevypadáš,“ konstatoval.

„Každý neumí kouzlit,“ odvětila.

„Ale jdi, každý by chtěl ovládat magii.“

„Já nejsem každý.“

Zastavil se před ní. „Odvážná a chytrá. A krásná.“ Nijak nereagovala. „Jak chceš, budeš bojovat.“

„Bojovat nebo zápasit?“ chytila ho za slovo.

Krátce se zasmál. „Víš, on je to napřed zápas a pak se to změní v boj. O holý život.“

„Chápu.“

„Nastav ruce.“

Poslechla.

Navlékl jí dva kožené stahováky ozdobené železem s velikými oválnými kameny duhové barvy. Na každém tři.

„Co to je?“

„Prevence. Každý, kdo sem jde, dostane tyto stahováky. Zabraňují kouzlení.“

„Už jsem říkala...“

„ – *Prevence*. Nemohu věřit všem.“

„Dobře, kdo bude můj protivník?“

Muž jí dotáhl vázání a odvětil: „Následuj mne.“

„A co moji přátelé?“

„Kterí?“

„Jeden se sem šel zeptat, jak to tu chodí. Mohou se dívat?“

„Samozřejmě, mohou i uzavřít sázky, jestli budou chtít. Bojuje se támhle vzadu. Řekni jim to. Můžou si tam nechat koně.“

„Jak víš, že...?“ nedořekla, protože když viděla, že si roztáhl plachtu s pomocí telekineze, bylo jí to naprosto jasné. Vyšla ven.

„Povídej,“ pobízel princ.

„Jestli se chcete podívat na zápas, vzadu si uvažte koně a pojdte,“ řekla krátce a opět zašla.

Pokrčili rameny a šli. Vzadu byl ještě jeden stan, mnohem větší a prostornější. Družina vešla dovnitř a nestačila se divit. Po okrajích stanu byly tribuny, na kterých seděla spousta lidí. Křičeli, hvízdali a všelijak jinak dávali najevo nedočkavost. Uprostřed byla veliká železná klec, na každém rohu zvenčí zapíchané pochodně.

„Dámy a pánové, nyní vám představím naše zápasníky!“ zvolal jeden muž, byl o něco starší než ten, co mluvil s Freylis. „Na jedné straně přichází náš šampión, muž, kterého přemohli pouze dva lidé. Přivítejte SKÁLU!!!“

Ozval se ohromný křik a potlesk.

Přišel bojovník zvaný Skála. Napřed si družina myslela, že to bude horda svalů a masa, ale opak byl pravdou. Štíhlá postava byla odhalena, na rukou měl stahováky. Bez kamenů.

„Nevypadá nebezpečně,“ poznamenala Alwan.

„Abychom se nedivili,“ odvětil Ulrion. Seděli na tribunách ve druhé řadě, takže měli skvělý výhled. Řad bylo pět.

Jeden pomocník otevřel dveře klece. Skála vešel dovnitř a rozhlédl se po tribunách. Pozvedl ruce na pozdrav.

„A na druhé straně jeho vyzývatelka. Odvážná a křehká dívka jménem FREYLIS!!!“

I tentokrát lidé vrískali, dělali to vždycky. Někteří nadšením, jiní na znamení, že se jim Freylis nelíbí. No, nelíbí, jak se to vzalo. Dokonce se ozval i hlasitý smích.

Upírka vešla dovnitř.

Dav značně utichl, nemohl uvěřit, že je vyzývatelka až tak křehká.

I před ní se otevřely dveře klece. Pomocník je poté uzavřel na zámek.

„Oceňuji tvou odvahu. Doufám, že víš, co děláš,“ přivítal ji Skála.

„Já také.“

„Uzavírejte sázky! Sázky se uzavírají!“ volal muž. Většina lidí sázela na Skálu, ale našlo se i pár nadšenců, kteří vsadili na Freylis. Asi nevěděli co s penězi.

„Upozorňuji tě, že nebudu brát ohled na to, jestli jsi mladá dívka. Nebudu tě nijak šetřit,“ pravil tlumeně.

Upírka se mile usmála. „O to ani nestojím. Ať se lidé baví,“ odvětila.

„Nechť zápas začne!“

„Hodně štěstí,“ řekl zápasník.

„Tobě také,“ odvětila.

Ozval se gong a sotva se vytratil jeho zvuk, Freylis skočila. Muž uhnul stranou a zachytl ruku vedenou ze strany na jeho hlavu, Freylis chytla tu jeho, vedenou na její ledviny. Rychle udeřila volným loktem chycené ruky do protivníkovy nosu.

Zacouval.

Chtěla mu dát šanci na protiúder, přeci jenom ho nechtěla nijak vážně zranit. Hlavně si hlídala svou druhou sílu. Doufala, že ji nebude potřebovat. Zatím.

Zaútočil z pravé strany, když vykryla, zaútočil zleva. Hlavou uhnout stačila, ale do rány nastavila své pravé rameno.

„Docela rychlá. Na obyčejnou dívku,“ zašeptal a zákeřně se usmál.

„Ty také. Na obyčejného člověka,“ odvětila klidně.

Zamračil se a zaútočil. Sklonila se před kopem a sama ho srazila na zem podkopnutím. Pružně vyskočil a zkusil to samé druhou nohou s piruetou na druhou stranu.

Prohnula se a udělala most, mocně se odrazila od země, kopl ho do tváře a skončila v podřepu.

Z dolního rtu mu vytryskla krev, to ho rozzuřilo.

Skočil a vedl rovný kop. Kdyby se předčasně nenarovnala, minul by. Takhle dostala přímý zásah do hrudníku. Zacouvala a snažila se dát najevo, že to bolelo,

i když přesvědčivě u toho moc nevypadala.

On jí protiúderu věnovat nechtěl. Útok zopakoval.

Tentokrát ho srazila k zemi rukou a druhou se snažila o zásah do tváře. Vykryl, chytl ji za ruce a kopl kolenem do břicha, a znovu a znovu. Poté ji odhodil.

Diváci povzbuzovali, družina cítila bolest za ni.

Freylis upadla do prachu, ale rychle se zvedla.

Skála se značně zarazil – přeci jenom kopy do břicha s člověkem něco udělají,

i kdyby měl sebevíce zpevněné svaly.

„Jsi dobrý,“ uznala.

„Já vždycky,“ udělal kratičkový rozběh, vyskočil, ve vzduchu udělal piruetu a vedl kop. Srazil ji na zem jako kovářským kladivem.

Uděkala ve vzduchu salto a dopadla na záda. Měla rozbitá ústa a nos, krev jí začala stékat po bradě. Zvedla se a odplivla krvavou slinu. Vlastní krev jí nijak nechutnala.

Na Skále bylo vidět, že je zaskočený a zmatený. Začínal mít podezření na čarodějkou, ale měla ty stahováky, takže přeci...

Zatřepala hlavou. Když dopadla na záda, družina sebou trhla, až na Ilysona.

A Kryglena, ten hlídal venku koně společně s vlkem.

Bože, že já ji tam posílal, mnul si Ulrion čelo a skoro se nemohl na zápas dívat.

Ještěže necítí bolest, přemítala si Alwan.

Čarodějové nesmí zápasit, bla bla bla, ani se nedivím, byl by vyřízený po jediném kouzlu, pch! Vrtěl hlavou Hargen a zvláště se u toho tvářil.

Na to, jak je mladá a nezkušená, je rychlá a poměrně přesná, má docela naději. V kamenném obličejí Ilysona se nedalo nic vyčíst.

„Ty se ještě nehodláš vzdát?“ zeptal se s nepatrnou nejistotou v hlase Skála.

„Proč bych měla?“

„Smrt je v tomto boji velmi výjimečná, já nechci, aby se tomu stalo dnes.“

Odplivla si a narovнала se. „Ale já už jsem mrtvá,“ zašeptala, že ji prakticky neslyšel a zaútočila. První rána byla na obličej, druhá na žaludek, když měl zaměstnané obě ruce, strhla ho na zem, nohama se zapřela o jeho břicho a přehodila ho dozadu.

On jí nevěnoval protiúder, tak je teď nebude věnovat ani ona. Ihned skočila, odkulil se, kop do jeho hlavy podvědomě vycítil, ale nestačil se dostatečně krýt.

Ve stanu vše utichlo, nikdo skoro nedýchal, aby snad byl slyšet zběsilý tlukot srdce zápasníka Skály. Skále se zatmělo před očima, Freylis ho chytla pod krkem, zvedla

a přitlačila na mříže.

„Tak co?“

Chvilku mlčel a zhluboka oddechoval, svírala ho docela pevně a už si nebyl jistý, jestli by měl ještě nějakou šanci na pořádný útok. Kdyby ji chtěl kopnout, chytla by mu nohu a buďto by ji zlomila, nebo něco horšího. Navíc měl spoustu práce ji držet za ruku, kterou ho škrtila.

„Tak co?“ zopakovala a hlavou mu narazila do mříží.

„Vyhrála jsi,“ řekl.

„Co jsi říkal?“

„Vyhrála jsi!“ zakřičel, že to slyšel celý stan.

Pokývala hlavou a pustila ho. Otočila se, že odejde.

Skála nechtěl prohrát, po tolika vítězstvích by to pro něj byla ostuda, že ho přemohla nějaká venkovská dívka v černém oblečení a plavými vlasy. Zaútočil. Do té rány pěstí dal všechnu svou sílu, odvalu a zlobu.

Neudržel se a vykřikl, aby to všechno znásobil.

Freylis to věděla, skrčila se a předloktím pravé ruky mířeným do břicha ho odhodila zpátky k mřížím. – *Odhodila.*

Ve stanu začal ruch, někteří se radovali nad vyhranou sázkou, někteří pro to, jaký to byl skvělý boj a někteří byli proti, kvůli poslednímu úderu.

Muž, co zápasníky ohlašoval, vešel do klece a byl značně rozzlobený.

„Tak moment, čarodějové ani čarodějky nesmějí zápasit.“

Freylis zvedla ruce se stahováký.

„Ale to poslední, to není možné, takovou silou,“ nechápal muž.

Přišel mušketýr v azurovém plášti. „Ticho prosím! Poprosil bych o klid! Děkuji vám. Musíte

uznat, že toto byl výborný zápas, nemám pravdu?“ Lidé mu dali za pravdu. „Všichni víte, že i kdyby tato vyzývatelka byla čarodějka, nemohla by kouzlit, a proč?“ Lidé mu hromadně odpověděli. „Správně, protože má stahováky bránící v kouzlení. Tento boj byl čestný, ale tato mladá dívka nedostane svou odměnu, pokud nám neřekne, kdo doopravdy je!“

„Já toho zmetka...“

„ – Sedni si, Hargene, nemůžeš nic dělat,“ sykl Ulrion.

„Ale ano, sežehnout ho nějakým pěkným kouzlem.“

„Ticho, vy dva,“ okřikla je Alwan.

Poslechl.

Mušketýr se otočil na Freylis a pozvedl obočí.

„Nuže, má milá, řekneš nám, kdo jsi?“

Musela, jedině tak mohla dostat odměnu, která byla pro všechny tak důležitá.

Ale když to řekne, mohou ji na místě zabít, nebo se o to pokusit, ten mušketýr určitě, těžko říci, jestli byli čarodějové i ti dva. Ale zase nebyl důvod, bojovala a spravedlivě vyhrála. Bez kouzel. Její síla nespočívala v magii, byla součástí její nové podoby.

„Dobrá, dobrá,“ souhlasila a pomalu si sundávala stahováky, pohlédla na Skálu, který ještě seděl na zemi a čekal, co řekne. Na jeho svalnatém těle

se leskl pot. „Bojovat v této kleci může kdokoliv, výjimka jsou čarodějové a čarodějky, takže by to mohl být klidně třeba i kentaur... V tom případě i já!“ podívala se po tribunách, jak všichni napjatě čekali. „Jsem upír!“

Ženská část diváků začala ječet a pár se jich snažilo dostat ven. Muži nevěděli co dělat. Ale byli o něco klidnější, protože měli jistotu, že pokud by upírka zaútočila, mušketýr by ji na místě zabil.

„Ticho! Ticho! Děkuji! Musím uznat, že toto se nám ještě nestalo, ale pravidla mluví jasně; bojovala a vyhrála, vítězství a odměna patří jí!“ chytl ji za ruku a zvedl do výše, aby všichni dobře viděli. Ozval se spokojený křik.

„Odměna ti patří, pojď se mnou, dostaneš ji hned,“ řekl jí a společně odcházeli z klece do vedlejšího stanu.

„No já čumím,“ vyjelo z Hargena. „Ona to opravdu dokázala,“ a usmál se.

„Věřili jsme jí,“ pravila Alwan.

„Ještě že jsem tam nebyl, už bych asi nežil,“ řekl Ulrion úlevně.

Teď nám dokázala, že se na ni můžeme spolehnout, pomyslí si Ilyson. A pousmál se.

Freylis nějakou chvíli na to vyšla ze stanu ven, kde už na ni čekali. Zamávala měšcem s odměnou.